

Koledar za junij 1919.

Namen molitve apostolstva, določen od sv. Očeta:
Posvetitev družin presv. Srcu.

Dnevi	Godovi	Posebni nameni molitve za vsak dan so vsi važni dogodki, potrebe in stiske, ki bi se pripetile.	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v	
			ljublj. škof.	lavant. škof.
1 Nedelja	Juvencij	Preganjani zavoljo pravice	Uršulinke Lj.	Sv. Anton v Slov. gor.
2 Poned.	Marcelin	Misijonski katehisti	Škocjan p. D.	
3 Torek	Klotilda	Krščanske žene	Soteska	Ljutomer
4 Sreda	Franč. Karač.	Širjenje pobožnosti k Sv. R. Telesu	Škocjan pri T.	
5 Četrtek	Bonifacij	Katoličanstvo na Nemškem	Ježica	Sv. Jurij na Ščavnici
6 Petek	Norbert	Škofje in duhovščina	Mirnapeč	
7 Sobota	Robert	Zatirani redovniki	Planina pri V.	
8 Nedelja	Bínkoštl	Dar moči v novih bojih	Grčarica	St. Peter pri Radgoni
9 Poned.	Primož	Zmaga krščanske ljubezni	Ajdovec	
10 Torek	Marjeta	Ubožnice, sirotišnice, invalidnice	Črni vrh n. I.	Kapele
11 Sreda	† Barnaba	Letošnji novomašniki	Lučine	
12 Četrtek	Jan. Fak.	Nove verske organizacije	Vrhpolje p. V.	Sv. Križ pri Ljutomeru
13 Petek	† Ant. Pad.	Redovi sv. Frančiška	Štanga	
14 Sobota	† Bazilij	Rusko bogoiskateljstvo	St. Vid p. Zat.	Mala Nedelja
15 Nedelja	Presv. Trojica	Verska poglabitev in učvrstitev	St. Vid p. Lj.	Veržej
16 Poned.	Franc. Reg.	Naraščaj Družbe Jezusove	St. Vid p. Vip.	Marenberg
17 Torek	Adolf	Delavci, kmetje in obrtniki	Topla reber	
18 Sreda	Marina	Odprava, ozir, preosnova plesov	St. Vid p. C.	Remšnik
19 Četrtek	Sv. Reš. Telo	Evharistična društva	Želimlje	Brezno
20 Petek	Silverij	Sloga katoličanov	Preserje	Muta
21 Sobota	Alojzij	Neolžnost in čistost mladih src	Kovor	Sv. Ožbalt
22 Nedelja	Inocenc V.	Svoboda sv. Cerkve	Škofja Loka	Sopota
23 Poned.	Genon m.	Gospodarji in služabniki	Trska	Sv. Jernej p. R.
24 Torek	Jan. Krst.	Duh, odpovedi in samozataje	Preska	Šmarje
25 Sreda	Prosper š.	Novodobno krivoverstvo	Zasip	
26 Četrtek	Jan. in Pavel	Naročniki in čitatelji Bogoljuba	Vojska	Sv. Jurij ob južni žel.
27 Petek	Srce Jezus.	Notranja preosnova človeštva	Dragatuš	
28 Sobota	Leon II.	Kardinali in rim. kongregacije	Črnomelj	Ponikve
29 Nedelja	Peter i. Pavel	Sv. Oče in evropejski narodi	Št. Peter v Lj.	
30 Poned.	Spomin Pavla	Misijonarji. — Vsi v juniju umrli	Radeče	Zibika

Odpustki

za mesec junij 1919.

1. **Nedelja, prva v mescu. Bl. Feliks in Herkulan.** Udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

3. **Torek. Bl. Andrej Híspelski.** Popolni odpustek vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi.

5. **Četrtek, prvi v mescu.** Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Te-

lesa v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v farni cerkvi.

6. **Petek, prvi v mescu.** Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo po namenu sv. očeta; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; c) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor včeraj.

7. **Sobota, prva v mescu.** Popolni odpustek vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast brezmadežni Materi božji, da nekoliko zadostje za razžaljenja, storjena Materi božji, in molijo po namenu sv. očeta.

8. **Bínkoštna nedelja.** Popolni odpustek: a) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje; b) udom rožnovenske bratovščine v katerikoli cerkvi; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom bratovščine Sv. Duha danes ali v osmini, če obišejo bratovsko ali farno cerkev; e) tretjerednikom v

Izhaja vsak mesec.

-o-

Stane letno 5 kron.

Posvetimo domovino Srcu Jezusovemu!

Kakor se po končani nevihti večkrat preganjajo oblaki še dalj časa po nebu, sempatja še zagrmi in se zabliska, tako je zdaj po Evropi. Vojske je konec in vendar je ni konec. Boji se bijejo še na različnih krajih. Po vseh državah vre; ljudstva se ne morejo umiriti.

Ne smete misliti, da samo pri nas ni vse v redu. Marsikje je mnogo slabše in hujše, kakor pri nas. Ponekod vlada še vedno veliko pomanjkanje, lakota. Na mnogih državnih mejah se bijejo ljuti boji, v Nemčiji se pobijajo ljudje med seboj, na Bavarskem, na Ogrskem je posebno strašno. Redovnike in redovnice izganjajo, duhovniki se ne smejo pokazati na cesti.

Seveda tudi pri nas ni vse, kakor bi si želeli. V notranjosti je še marsikaj nereda in nezadovoljnosti, na mejah sovražnik ogroža našo domovino.

Miru še ni in ne vemo še, kakšna bo bodoča slika Evrope. In če se tudi enkrat za gotovo določi, se še vedno lahko podre in spremeni.

Bog je vladar narodov in držav. Na videz imajo mogočnjaki sveta zdaj vse niti v roki; v resnici pa se vse niti stekajo v roki božji. Ljudje obračajo. Bog lahko obrne.

Bog hoče, da mu kakor posamezni ljudje tako tudi narodi in države služijo in njegove namene izpolnjujejo. Če nočejo njegove nadvlade priznati radovoljno, jih siloma ukloni — prej ali pozneje.

Priznajmo mi radovoljno gospodstvo božje nad nami! Priznajmo ga za svojega Gospoda! Uklonimo se njegove-mu milemu gospodstvu! Naj on vlada nad nami!

To se najbolje in najlepše zgodi s tem, če posvetimo celo domovino presvetemu Jezusovemu Srcu. Njegovo milo Srce naj vlada nad nami! Izvolimo ga za svojega Kralja! Ž njim bomo najbolje vladali.

Pravimo: celo domovino. To se pa ne zgodi samo s tem, da neki dan zastopniki Cerkve ali naroda javno s posebno molitvijo izročijo vso domovino Jezusovemu Srcu, — kakor se je to zgodilo v stari Avstriji in je pri tem ostalo. Posvečenje ne sme ostati samo pri besedah! To posvečenje mora biti resnično in dejansko, mora cel narod prožeti in prešiniti, mora preiti v posamezne družine in posamezne ude teh družin. Jezus mora res vladati v naši domovini, v naših občinah, naših hišah,

naših srcih. On mora voditi naše misli, naše besede, naša dejanja. Njegova volja nam mora biti merodajna, njegove želje morajo biti naše želje. To posvečenje se mora poznati na našem življenju. Jezus mora biti gost naših hiš, naš domači prijatelj, svetovalc in gospodovalec.

Take vlade si želi Jezusovo Srce med nami. Ali mu jo bomo odrekli? Mu zaprli svoje hiše? Oh, nikar! Povabimo ga, tega nebeškega Gosta, v našo hišo, ponudimo mu svoje stanovanje, prosimo ga, naj milostno vstopi, naj živi v naši sredi in ljubeznivo vlada med nami in nad nami!

Vsi, ki ljubite domovino, delajte z vsemi močmi, da se na ta način posveti naša domovina Jezusovemu Srcu! Pospešujte, kar najbolj morete, posvečenje družin božjemu Srcu!

Že lansko leto je »Bogoljub« parkrat pisal o tem. In »Glasnik najsvetejših Src« je istotako opetovano priporočal to lepo novo pobožnost. Škofje so jo v pastirskih listih priporočali. Popisano je bilo natančno, kako se to posvečenje izvrši.

Vprašanje je zdaj: Koliko slovenskih družin se je že povsem tem presvetemu Srcu res že posvetilo? Koliko mu jih še zapira vrata svoje hiše?

Ali si bo Jezusovo Srce priborilo kraljestvo med nami? Ali bo Jezus zastoj trkal na naša vrata, in nam — prisiljen — obrnil hrbet, ker »ga njegovi niso sprejeli«, in bo šel iskal drugod bolj vdanih src, bolj pobožnih družin, bolj vdanega naroda?...

Dobro bi bilo imeti pregled posvečenih družin po vsem Slovenskem. Vsak župni urad naj bi imel zapisnik teh družin. In da dobimo skupen pregled, naj bi vsi župni uradi poslali od časa do časa izkaz oziroma število teh družin. Potem bomo vendar malo ve-

deli, kako je pri nas s to pobožnostjo. Zdaj ne vemo nič. Vsaka bratovščina ima neko središče, centralo. Ta pobožnost sicer ni bratovščina, a je nekaj podobnega in bi tudi potrebovala nekega središča. Tako središče naj bi se napravilo pri kaki cerkvi ali kakem samostanu. Ako ne, pa pošljite število družin posameznih župnij vsaj »Bogoljubu«, ki bo to javno izkazoval, zato, da bo v spodbudo drugim in da se bo ta sveti ogenj širil od župnije do župnije, od hiše do hiše, po celi domovini.

Kdor želi imeti natančen pouk o tej pobožnosti, naj si naroči knjižico »Posvetitev družin presv. Srcu Jezusovemu« v tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

Pojdimo na sveto agitacijo za kraljestvo Jezusovega Srca v naši domovini! Porabimo za to agitacijo zlasti ta mesec junij! Jezusovo Srce želi vladati med nami. Prosi nas za vstop v naše hiše, obeta nam, če ga sprejmemo, svoje darove, svojega blagoslova, svoje varstvo, ki ga tako močno potrebujemo:

Naša domovina je v veliki nevarnosti. Kje hočemo iskati varstva in pomoči, če ne pri Bogu? Toda če hočemo, da nas sprejme v svoje varstvo, moramo priznati njegovo gospodstvo, njegovo vlado nad nami.

Celo domovino moramo posvetiti, dejansko izročiti božjemu Srcu. V kolikor mogoče mnogih družinah mora vladati on. Potem mu bo prijetno med nami. Potem se bo on za nas vojskoval. Potem bomo pod njegovim milim in mogočnim varstvom. In pod tako mogočnim zaščitnikom se nam ni nič bati, — naj pride karkoli!

Po celi domovini naj gre en glas: Posvetimo se Jezusovemu Srcu! Vse družine naj se mu posveté! Jezusovo Srce živi, vladaj in kraljuj med nami!

Zadoščujmo Bogu in Mariji!

Vojska bogokletstvu.

Na Koroškem so bili naši vojaki tepeni. Vzroki temu žalostnemu dogodku so lahko različni. Vprašati pa se moramo, če ni ta udarec morda tudi kazen božja? Sliši se o našem vojaštvu mnogo žalostnega: káko popivanje, káka nenravnost, káko kvantanje, káko bogokletstvo! In kar je najbolj bedasto: ni jim dovolj domačih kletvin; rabiti morajo nesramne kletve naših najgorjih sovražnikov, Italijanov.

Človeka mora srce boleti, ko to sliši. Naši ljudje taki! Potem naj nam da Bog blagoslov in Marija naj nas varuje!

Da nas Bog še hušje ne udari, prosimo in pozivljamo vse verne Slovence: Pomagajte delati zoper to izzivanje božje jeze, zadoščujte in tolažite Boga in Marijo za taka žaljenja! Vzdiuhajte in kličite v svojih molitvah za odpušcanje za toliko žaljenje! Recite, da bi radi s svojim živ-

ljenjem preprečili te pregrehe. Prosite, naj Bog nikar ne kaznuje nedolžnih zaradi hudobnežev! Hvalite in poveljučujte Boga in božjo Mater toliko prisrčneje, kolikor bolj ju nekateri žalijo! — In kakor se kolne dan za dnem neštetokrat, moramo tudi to zadoščenje vršiti in opravljati v s a k d a n, pri vsaki sv. maši in molitvi, uro za urol!

Ako imate pri vojakihi svoje domače in znance, svarite in rotite jih, naj se vendar tako ne spozablajo, ampak varujejo takih pregreh!

Pričeti moramo tudi pri nas organizirano sveto vojsko zoper nesramno bogokletstvo! O tem bomo še govorili. A z zadoščanjem ne smemo nič več odlašati — da nas Bog še bolj ne udari! Obljubimo, da bomo storili vse, kar je v naši moči, da ta nesnağa med nami popolnoma izgine!

Ves dan pri Tebi.

Odkar sem pri tebi, preblažena Mati, vsa lepša, srečnejša so pota moja, povsod me spremlja ljubezen tvoja, ti, moje duše najslajša sladkost, ti, mojih dni najgloblja radost. Ob jutranjem svitu ti misel si moja, beseda prva pozdrav je za té in prvo ljubezen ob mladem dnevu, pred tvoj oltar jo pošilja srce. V molitvi jutranji gledam nate, kot dete v mater zaupam vate. Na delo hitim, ti gledaš za mano, jaz v svoji duši te nosim seboj; čim več je žrtev, temveč ljubezni, tem bliže, Marija, otrok ti je tvoj. Vsi solnčni hipi, vsi upi zlati na tvojem srcu, najboljša Mati, v lepoti nadzemski vzplamté. Skrbi ti zaupam, potožim bolesi, pokažem ti trnje, ki raste ob cesti.

V trpljenju tolaži me tvoja slika, pod križem stojiš, na križu tvoj Sin, ti morje globoko si bolečin — trpeti s tabo je moja odlika. Ves dan sem pri tebi, od zore do mraka, in tvoj blagoslov je nad mano ves dan, na delo se spušča, na delu počiva kot rosa na cvetju dehtečih poljan. V molitvi večerni vsa moja si, Mati, ob tvoji roki ne straši me noč, ti Čista, ti Sveta si moja pomoč. Spomin moj zadnji spomin je na té, in zadnja misel pozdrav je za té. Naj iščejo drugi bogastva in sreče, vse moje bogastvo, Marija, si ti, kar nosim na prsih svetinjo tvojo, samó ob tebi mi sreča žari. Do smrti, do groba ponos bo moj, da zvest otrok sem tvoj.

A. Elizabeta.

Mož po volji božji.

† Prelat Janez Flis.

Umrl je eden najčastitljivših duhovnikov ljubljanske škofije: stolni kanonik, prelat in generalni vikar Janez Flis, Kdor ga je poznal, ga je spoštoval. Bil je mož po volji božji ali po Srcu božjem.

Pokojni prelat je bil rojen leta 1841. v Dobu (pri Domžalah). Izpolnil je torej 78 let. — V mašnika je bil posvečen leta 1864. Najprej je bil kaplan v Mokronogu, potem pa več let katehet pri nunah v Ljubljani. Nato je bil imenovan za špirituala v duhovskem semenišču. Služba špirituala (duhovnega vodnika) v semenišču je ena najvažnejših duhovskih služb v škofiji. Špiritual vodi vzgojo bodočih duhovnikov in jih vpeljuje v duhovniško življenje. Pokojni gospod Flis je bil nam bogoslovcem sam najlepši zgled, vzor duhovskega življenja. Kar je učil, je tudi sam vedno izvrševal. Maševal je jako lepo in spodbudno; molil je pobožno in veliko. Bil je vedno prijazen in vesel, zelo rad se je posmejal, a pri tem mu ni manjkalo resnobe. Neka sveta možatost, združena s prijaznostjo, ga je odlikovala.

Leta 1890. je bil imenovan za kanonika. Obenem je bil več let stolni župnik. Po prihodu sedanjega g. knezoškofa je bil imenovan za generalnega vikarja. Generalni vikar (glavni namestnik) škofov ima mnogo škofovih pravic, podpira in nadomestuje škofa pri upravi škofije. Po smrti prošta g. Klofutarja je bil na vrsti, da bi postal njegov naslednik. Toda to čast je odklonil in jo prepustil drugemu...

Poleg svojih službenih poslov si je pokojni g. prelat naložil še mnogo drugega dela. Spovedoval je veliko, in sicer do zadnjega, dokler se ni vlegel, kar je bilo en teden pred smrtjo. — Odkar so prišle karmeličanke na Selo (pičle pol ure od središča Ljubljane), je bil on njih špiritual in spovednik. Vsak teden enkrat je torej korakal na Selo po svojih duhovnih opravilih. To je bil menda njegov edini sprehod,

Poleg svojih strogo duhovskih opravil se je mnogo pečal s cerkveno umetnostjo. Gorel je za čast božjo in zato ljubil lepoto hiše božje. Njegova zasluga v prvi vrsti je, da se je stolna cerkev ob dvestoletnici popolnoma prenovila in da se od takrat dalje v njej napravlja vedno kaj novega, lepega: klopi, spovednice, vrata, lestenci itd.

Pa ne samo stolni cerkvi je skrbel za lepoto, ampak vse cerkve bi bil rad videl lepe. Zato je bogoslovce poučeval v cerkveni umetnosti in o tem izdal dve lepi knjigi: »Stavbinski slogi«, kjer opisuje zidavo cerkva v različnih slogih in »Umetnost v bogočastni službi«, kjer opisuje notranjo cerkveno opravo.

Posebno veliko je storil za lepoto božje službe s tem, da je mnogo let vodil bratovščino sv. Rešnjega Telesa. Ta ima dvojen namen: skrbeti za čiščenje Najsvetejšega, cerkvam pa za lepo cerkveno obleko. Koliko je imel z nabavo cerkvene obleke opraviti vsa dolga leta, kar je bratovščino vodil! Kako veliko je število cerkvenih predmetov, ki jih bratovščina izda le eno leto! Kolikokrat je torej blagi pokojnik oblekel revnega Jezusa! In s kolikim veseljem in spretnostjo se je pečal s tem svetim opravilom! Letno poročilo bratovščine, ki ga je prinesel vsako leto »Bogoljub«, je sestavljal vedno sam.

Središče njegove pobožnosti in solnce njegovega srca pa je bilo presveto Rešnje Telo samo. Bil je izreden častilec Najsvetejšega. Koliko je premolil pred tabernakljem! Kadarkoli je bila v stolni cerkvi molitvena ura — in to je že mnogo let vsako nedeljo, med celo vojsko pa vsak dan — je bil navadno vselej zraven. Vpeljal je v stolnici tudi nočno čiščenje, katerega se je tudi sam vedno udeleževal. Pa ne le to! Blagi pokojnik je takorekoč oče večne molitve po celi ljubljanski škofiji in še čez. On je izdal knjigo »Večna

molitev«, iz katere dóni češčenje Najsve-
tejšega nedeljo za nedeljo po vseh naših
cerkvah. S presvetlim gosp. knezoškofom
vred sta potem večno molitev ali celo-
dnevno češčenje po celi škofiji res vpe-
ljala.

O blaženi mož, o sveta duša! Kako
te zavidamo za tvoje lepo življenje, tvoje
blage lastnosti, tvoje velike zasluge! Po
takem dolgem in lepem življenju stopiti
pred Sodnika — to mora biti veselje! Bla-

gor mrtvim, ki v Gospodu umrjejo; njih
dela namreč gredo za njimi!

Flisovo ime bo v zgodovini verskega
življenja med Slovenci ostalo zapisano z
zlatimi črkami. Njegovo življenje bi bilo
vredno opisati natančneje, kakor je tukaj.

Mi pa posnemajmo tega svetega mo-
ža v njegovi veliki ljubezni in češčenju v
presvêtem Zakramentu med nami pričujo-
čega Boga!

Zahvala po sv. obhajilu.

Trije mladeniči v ognjeni peči so po ču-
doviti rešitvi peli: »Solnce in luna slavite
Gospoda! Gore in griči slavite Gospoda!
Viri in studenci slavite Gospoda! Slavite
Gospoda vsa njegova dela, hvalite in pove-
ličujte ga na veke!« Tako so se zahvalje-
vali Bogu za prejeto milost in čudežno po-
moč. — Ali nismo dolžni tudi mi Bogu ne-
izmerne zahvale? V prvi vrsti, ker nas
ohranjuje in vlada: ker neprestano skrbi za
nas, potem pa še posebej, ker nam podel-
juje vsak dan toliko milosti in to pred
vsem v presv. Zakramentu. Da, najmo-
gočnejšemu, najbogatejšemu in najboljšemu Bo-
gu smo dolžni zahvale, ker je postavil za-
krament, v katerem si izprosimo od njega
in najdemo pri njem vse, kar neobhodno
potrebujemo za naše duhovno življenje.

Oglejmo si nekoliko tisto četrtinko ure
po sv. obhajilu, ko se mudí naša duša v bli-
žini Jezusa samega, ko ga je zaužila v pre-
svetem zakramentu; preudarimo, kako naj
se mu zahvalimo za dragocene milosti sv.
obhajila. Vodiijo naj nas pred vsem trije na-
gibi: Najmogočnejšega moramo pripoznati
za našega najvišjega Gospoda, pri Najbo-
gatejšem iskati neminljivih zakladov in na
Srcu Najboljšega odpočiti in pokrepčati
svojo dušo.

Zahvala — petnajst minut pred Naj-
mogočnejšim samim! Petnajst svetih
minut. —

Ali ste si že kdaj prav predočili Naj-
mogočnejšega? — Poglejmo, kaj pravi o

Njem skrivno razodetje: »Bil sem v duhu
presenečen na dan mojega Gospoda in sli-
šal sem za seboj močen glas, kakor iz tro-
bente. In ozrl sem se in videl nekoga, ki je
bil podoben človekovemu sinu, bil je oble-
čen v dolgo oblačilo in opasan z zlatim pa-
som. Njegova glava in njegovi lasje pa so
bili beli kakor sneg, njegove oči kakor go-
reč plamen, njegov glas, kakor šepetanje
vodá in njegovo obličje kakor solnce, ka-
dar se sveti v vsej svoji moči. In ko sem ga
zagledal, sem padel kakor mrtev predenj
na kolena, on pa je položil svojo roko na-
me in spregovoril: Ne boj se; jaz sem prvi
in zadnji, ki živi! Jaz sem začetnik in ko-
nec, govori Bog — Gospod, ki je tukaj, ki je
tukaj bil in ki bo semkaj prišel — Najmo-
gočnejši.« (Skr. raz. 1. p.)

Ta prizor skrivnega razodetja se po-
navlja pravzaprav po vsakem sv. obhajilu.
Petnajst minut pri samem najmogočnejšem
Jezusu! Petnajst minut gledati ga, nositi ga
v svojem srcu, pogovarjati se z njim —
sladke minute!

Oh kako slabotni otroci smo vendar!
On govori, kakor le on sam zna in mi ne
slišimo ničesar. On žari kakor solnce, ka-
dar se sveti v vsej svoji krasoti in mi ne vi-
dimó ničesar. Gluhi smo, slepi smo, nemi
smo. Ne uvidimo, kaj se pravi: pri Najmo-
gočnejšem! — Veliki, sveti Bog! Govori še
enkrat, kakor si nekđaj pri ozdravljenju
gluhonemega svoj mogočni »Efeta!« (Odpri
sel) v gluhonemost tega sveta! Odpri se —

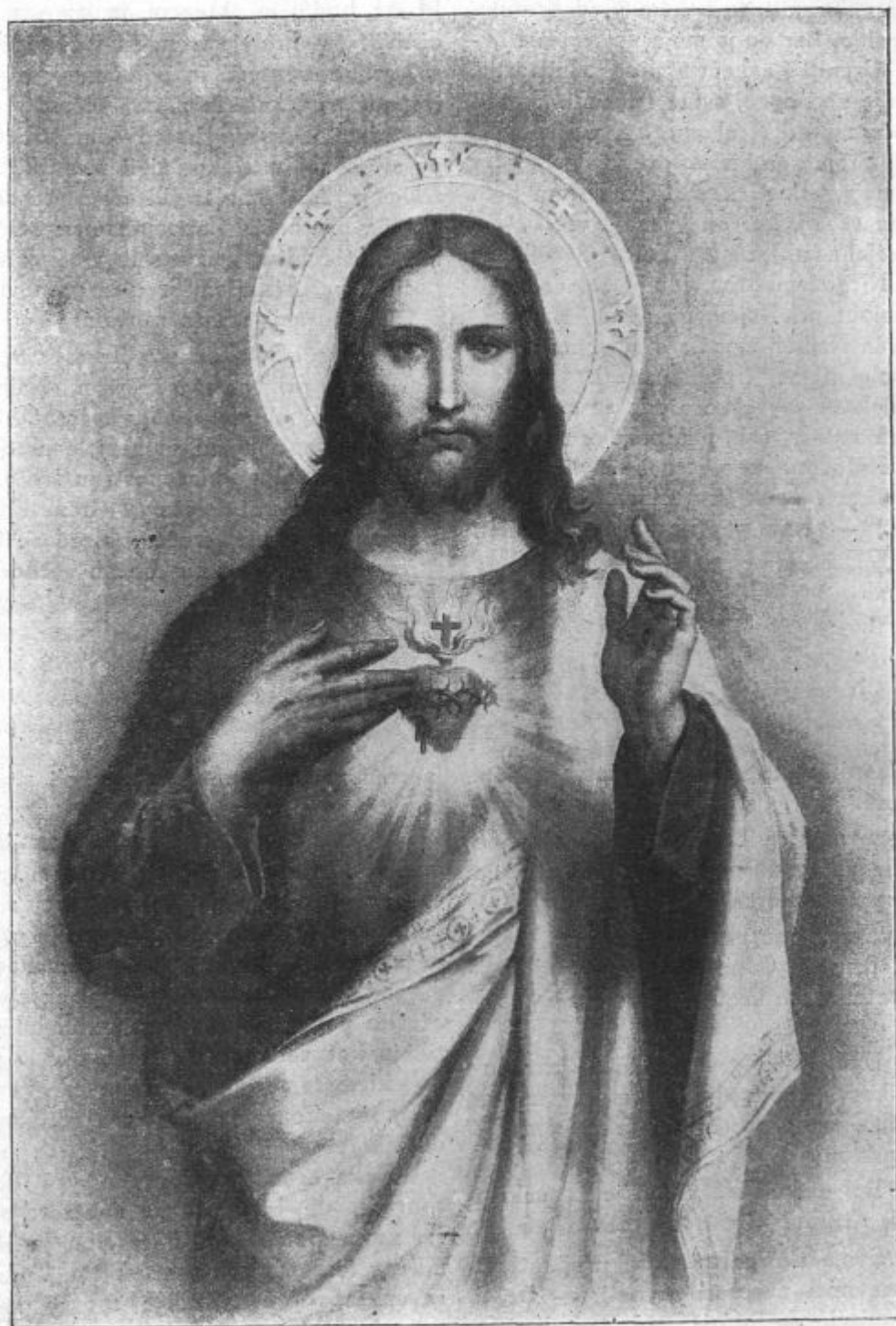
aho, oko, usta, srce! Poslušaj in sprejmi, spreglej, strmi, govori, kajti pri tebi je, tvoj Bog! — Kakšno je naše razmerje do Boga in do Kristusa, se kaže najbolje po sv. obhajilu. »Povej mi, s kom občuješ, in povem ti, kdo si!« Ta izrek lahko obrnemo nase. Povejte mi, kaj delate, ko se vračate od mize Gospodove, in povem vam, kaj ste. — Prosimo Te, Gospod, daj nam govoriti tako kot so govorili oni trije mladeniči po čudoviti rešitvi iz ognjene peči! — Gospoda svojega Boga moli! Prva zapoved v oni vzvišeni četrtniki ure. Češčenje božje je dolžnost človekova na zemlji. Češčenje božje prvo pri zahvali. To ni samo delo pobožnih redovnic, to je dolžnost vseh ljudi na zemlji. Padi torej, kakor nekdanj Tomaž pred Kristusa na kolena, reci v svetem spoštovanju in ponavljaj večkrat: Moj Gospod in moj Bog!

Zahvala — petnajst minut pred Najbogatejšim. — Vrojeno nam je teženje in hrepenenje po sreči, blagostanju, bogastvu; zato ni čudno, da nismo nič kaj radi na strani ubogih, izmučenih, zapuščenih, osirotelih, prevaranih. — Toda, če se spomnimo besed: »Kaj pomaga človeku, če si ves svet pridobi, na svoji duši pa škodo trpi!« in Jezusovih misli: »Gorje vam, ki ste nasičeni, kajti trpeli boste glad; gorje vam, ki se smejete, kajti žalovali boste in jokali!«, ali ne bomo s silo zatrli tega hrepenenja in udušili tega teženja po svetnem bogastvu, ali ne bomo skrbeli raje, da si pridobimo čim več neminljivih, večnih zakladov — dobrih del? Naša pravica in dolžnost je, skrbeti za bodočnost, in evangelij Ubogega iz Nazareta je evangelij neprestanega trdega dela. In pri tem delu hočemo obogateti, pa ne samo za osemdeset let — ampak za milijone let, na veke. Življenjska naloga človekova je torej nabrati si takega bogastva, ki ima trajno vrednost, nabrati si neminljivih zakladov pri Bogu in od tega bogastva deliti zopet drugim ter jim pomagati. Prilike za to je povsod dovolj: Ljubezni, pravičnosti, ponižnosti in potrpežljivosti ni nikdar preveč.

Sredstva za dosego kapitala neminljivih vrednosti nam ne more dati nihče na svetu, to more samo najbogatejši Bog, ki je sama Pravica, Ljubezen, Potrpežljivost... Iz teh neizčrpljivih zakladov božje Popolnosti črpamo mi naše zaklade, ki si jih nabiramo za večnost. — In ravno v to porabimo drugič četrtniko ure po sv. obhajilu: petnajst minut pri Najbogatejšem, pri prvem in najboljšem Delodajalcu, pri katerem si moremo v kratkem času veliko pridobiti in zaslužiti. — Tožite, da ne napredujete, da gre v dušnem gospodarstvu morda celo rakovo pot! Naravno — premalo zaslužite! Pojdite često k Jezusu, porabite dobro čas zahvale. Tam prosite stanovitno, vdano in polni zaupanja. Kajti, resnično, povem vam: od teh trenutkov zavise neizmerni zakladi — naše bogastvo.

Zahvala — petnajst minut pri Najboljšem samem! — Kdor pozna človeško srce, to ubogo, izmučeno nemirno stvar, ta tudi ve, da srce kot vsak drug delavec potrebuje počitka in miru, če se noče zgruditi pod težo naprov in skrbi. Kdor ima srce, kdor se mora v potu svojega obraza boriti za vsakdanji kruh, kogar mučijo še potem, ko leže spat, skrbi za družino, kogar nadlegujejo strasti, skušnjave in razne druge težave, ta bo rekel, da imam prav. To je vedel tudi On, ki je ustvaril srce. In ravno zato je ustanovil zakrament sv. Reš. Telesa. — Kaj je torej sv. obhajilo? Petnajst minut najslajšega miru na Srcu Najboljšega. Ni je stvari na svetu, ki bi mogla vernega človeka bolj potolažiti in potrditi, kakor misel: Tvoj Bog je tvoj prijatelj! — Kaj bomo rekli na to? Kdor more to resnico spoznati in uvideti, ta bo dobil ono zmagonosno in tolažljivo prepričanje, s katerim bo vzkliknil s svetim Pavlom brez strahu pred vsem svetom: »Kaj me more ločiti od Kristusove ljubezni? Ali žalost ali tesnoba ali lakota ali nagota ali nevarnost ali zasledovanje ali meč? Kajti v vsem tem premagamo vse zaradi njega, ki nas je tako zelo ljubil!«

Presveto Srce — sprejmi nas za svoje!

»Braniti* hočem Jezusa pred pohujšljivim svetom, ker on je dragocenost mojega srca. Braniti ga hočem pred skušnjavami pekla, ker on je moja najsvetejša ljubezen. Braniti ga hočem pred mlačnostjo, ker on je živi ogenj svete ljubezni. Braniti ga hočem pred strahom, ker on je moje upanje. Braniti ga hočem pred žalostjo, ker on je moja radost. Braniti ga hočem pred vsem in vsemi, ker on je moje vse!«

Prejel sem Jezusovo Telo, odpočil sem se na Njegovem Srcu. Mudil sem se petnajst minut pri Najmogočnejšem, Najbogatejšem in Najboljšem. Zato si upam storiti vse: bojevati se, trpeti, umreti.

»Veletok človeške usode se menja; če zadenemo pravi tok, nas pelje k sreči; če pa ga zamudimo, se vije naše življenje ves čas med soteskami in pečinami.« (Shakespeare.) — Nam pač ne bo težko zadeti

* »Bogoljub«: Bog med nami, str. 159.

pravega toka. Saj se zatekamo k Njemu, ki nas kliče in vabi: »Pridite k meni vsi, ki ste trudni in obteženi, in jaz vas bom poživil!« — Pridejo trenutki v življenju, ki so velike resnosti in odiočilne važnosti, trenutki, od katerih zavisí večnost. Med te trenutke spada brezdvomno četrtinka po sv. obhajilu. Kakoršni ti trenutki, tako življenje. Ali bomo trčili čas in se dolgočasili v hiši božji? Zapomnimo si: Češčenje božje, pridobitev neizmernih vrednosti, odpočitek na najslajšem Srcu in prenovljenje moči — to naj je naša zahvala!

Vsi hočemo v nebesa. Tam bomo uživali srečo pri Najmogočnejšem, Najbogatejšem, Najboljšem. Sedanji trenutki zahvale po sv. obhajilu so nam le predokus bodoče neminljive blaženosti in sreče, katere bomo enkrat deležni. Ti trenutki tihe, blažene in svete sreče namreč se bodo spremenili takrat v neskončno večnost.

Višoški.

Skrupuloznost.

(Konec.)

Glavni nauki o skrupuloznosti so Vam razloženi.

Ponovimo še enkrat nekatera važna navodila za te dušne trpine, da se rešijo in izkopljejo iz svojih težav:

1. Skrupulant ne sme verjeti sebi, ampak drugim. Odpovedati se mora svojim zmotnim mislim in se ne po njih ravnati!

2. Dvomljivih grehov naj se skrupulant nikar ne spoveduje. Skušnjav naj se spoveduje samo, če lahko priseže, da je vanje privolil.

3. Dolge spovedi, če jo je že enkrat naredil, skrupulant ne sme ponavljati.

4. Svoje skrupelne mora prezirati in jim naravnost nasproti ravnati. — Če ti pride misel, da storiš pri sv. obhajilu božji rop ali da je kaka nedolžna reč greh, pusti to iz nemar in ravnaj mirno, kakor bi nič ne bilo. Potem bodo skrupelni po-

lagoma umolknili. Če jim pa bolj strežeš, bolj te bodo nadlegovali.

Neki duhovnik je bil na tem, da bi obupal. Mislil je, da pri vsaki sv. maši stori božji rop in pri vsakem svojem dejanju greši. Tedaj mu Bog pošlje skušnega, svetega moža, ki mu reče: »Pustite, gospod, vse te vaše božje rope iz nemar. Storite pogumno, kar vam skrupelni podtikajo kot velik greh.« Duhovnik je ubogal, kljub temu, da se mu je narava upirala, in tako se je polagoma rešil svojih dušnih težav.

Neka oseba je napravila več dolgih spovedi, da bi popravila nekatere svoje res nevredne spovedi. Pa zastonj je iskala miru s tem svojim ponavljanjem. Tedaj je še enkrat opravila dolgo spoved z vso natančnostjo in pazljivostjo; grehe si je napisala in spovedala se v posebni kapeli, da bi ne bila motena. A miru še ni našla. Po vsem tem trudu je bila bolj nemirna

kakor prej. Mir je dobila šele takrat, ko je svojo sodbo podvrgla sodbi spovednikov in nadaljne dolge spovedi opustila, kljub temu, da je mislila, da je bila tudi zadnja tolgá spoved neveljavna. Le s svojo popolno pokorščino je zadobila velik mir — ne brez trdega boja sama s seboj, da se je odločila, svojih dozdevno nevrednih spovedi ne več ponavljati.

Pojdi in stori tudi ti enako!

Skrupelni ne koristijo nič. Delajo živ-

ljenje nesrečno in brezkoristno. Ne pospešujejo pobožnosti, ampak jo le ovirajo in zadržujejo vsak duhovni napredek.

Dasi pa skrupuloznost nič ne koristi, vendar jo darujte Bogu, kakor vsako drugo težavo, da boste imeli vsaj nekaj za sluzenja zaradi svojega trpljenja.

To pa ne sme biti vzrok, da bi si ne prizadevali na podlagi teh naukov nadležnih skrupelnov čimprej se otresti ter Bogu služiti v miru in veselju.

Bog s teboj!

(Mladeničem in dekletom na pot v življenje.)

(Dalje.)

3. Izobrazuj se versko!

Naš čas zahteva od mladega človeka zelo veliko znanja in vednosti. Zato izobraževanje mladega človeka s šolá še ni končano. Ravno nasprotno, sedaj še le se pričinja prava izobrazba. Kar sta si mladenič in dekle pridobila v ljudski šoli, je le nekaka podlaga za nadaljevanje. Pri mladih ljudeh, zlasti pri mladeničih, pa opazamo večkrat ravno nasprotno. Knjige s katékizmom vred zlete med staro šaro, iz katere zanje ni nobene rešitve več; fantič si javno začenja prižigati cigarete, za klobuk si zatakne kako pero ali ponarejeno gamsovo brado, prezirati začenja svoje vzgojitelje, ustavlja se staršem, v cerkvi se stiska v najtemnejši kot z enakimi tovariši; če je prej rad hodil k svetim zakramentom, jih začne opuščati in pride le še prisiljen, in posledica? Žalostna podivjanost, ki se je ravno ta zadnja štiri nesrečna vojskina leta pokazala v vsej svoji strahoti.

In vzroki? Zanemarjenje nadaljevanja verske izobrazbe in pouka.

Da, pouka je treba tudi po končani šoli obema, dekletu in mladeniču. Nadaljevanja izobrazbe zlasti na verskem polju. Pomanjkanje znanja in poznanja krščanskega nauka je vzrok žalostnih pojavov med ljudmi. Kdor pozna evangelij božjega Sina, ta hodi varno in mirno, a komur je neznan, zaide v zmoto in greh.

Da si svojo vero ohranimo, je nujno potrebno v veri se u t r d i t i. Moj ljubi prijatelj, mladenič in dekle! Dandanes slišita ali pa bosta slišala večkrat govoriti o veri in o verah, — samo kako! Čuješ govoriti »o veri prihodnjosti«, ki ni drugega nego obožavanje človeka. Katoličan, veren in zaveden, ti bo dejal: »Imam vero in moja véra mi zapoveduje ali prepoveduje«. Brezverec nasproti bo zaničljivo zategnil usta, če mu omenjaš vero in njene dolžnosti: »Ne potrebujem nobene vere.« Socijalni demokratje pa ti kličejo »Vera je zasebna stvar!«

Odkod boš dobil pravi odgovor? Kako boš branila, mladenka, svoja krščanska načela? Samo na ta način, da se skušaš kolikor mogoče izobraziti in podučiti v verskih resnicah. Ne zadostuje to, česar si se naučil v šoli, treba je temeljitejšega znanja, zlasti mladeniču, ki odide od doma v službo, v uk, in pride med brezverske tovariše, ki neprestano ugovarjajo verskim resnicam, ali pa se norčujejo iz njih.

Treba je v verske resnice se poglobiti. In najpriprostejše sredstvo je: pogosto poslušanje božje besede. Veliko v tem oziru se nudi mlademu človeku po večjih mestih, ko ima zlasti ob nedeljah priliko poslušati različne temeljito predelane govore. Veliko pripomore k temu tudi čitanje nabožnih knjig in časopisov. Ne manjka se nam jih,

žalibog da leže na polici zaprašene, ali pa jih mali otroci trgajo še neprerezane.

Izobrazuj se! Svoje srce in svoj razum. Dandanašnji se nudi mladim ljudem dovolj prilike, ali žalibog, da je ne uporabljajo. Društvena predavanja o raznih poučnih in znanstvenih rečeh so ti morda predolgočasna. Pa zakaj? Ker si izgubil najbže smisel za lepo in dobro. Rojijo ti najbrže le mladostne neumnosti po glavi. Da, k igri bi še prišel, igral bi rad, pa ne kaj podučnega in resnega, ampak le kaj takega za smeh.

Prav, tudi to mora biti, vendar pa ne v preveliki meri, le včasih za izpremembro.

Nekaj nam manjka po deželi in to so kmečke in gospodinjske šole. — Pa boste

rekli: že zopet šole in same šole. Sit sem je že od prej! — Le počasi! Ne misli si one dolgočasne, malo koristne ljudske šole, kakor je bila in je še, do nove uravnave, pač pa šolo, ki te uči stvari za bodoče tvoje življenje, take šole so nujno potrebne, in dokler teh ni, izobrazuj se sam in izobrazujejo naj te izobraževalna društva.

Prepričan sem, da bo kmalu izginila iz srca ona lahkomišelnost in vrtoglavost, — zanimanje za vsak dober napredek bo raslo od dne do dne, krepila se ti bo volja in blažilo srce, ki bo postalo dovzetno za vse dobro. Nasprotno pa: **i o b r a z b a b r e z č e d n o s t i** je meč — v rokah hudo delca.

(Dalje.)

Ostani med nami!

Med nami, usmiljeno božje Srce,
Ti, solnce, goreče, ostani!
Po Tebi zdihujejo naše solze
in rana Te kliče ob rani.

Krog solca v vsemiru se zemlja vrti
njegova jo hrani toplota;
od žarkov od zgoraj pa duša živi,
vzdržuje jo Tvoja dobrot.

Umaknejo zarji se zvezde in noč,
in megla pred solncem izgine;
bridkosti zbežijo, ko Tvoja pomoč
zasiže z nebeške višine.

*S svetlobo vsa pota življenja obsij
in zemlje obličje prenovi,
moči in poguma Ti v srca nam lij
in slednji korak blagoslovi.

Omagane dvigni, roko jim podaj,
dobrotno se revnim približaj,
odtujene k sebi privedi nazaj,
sovražnike svoje ponižaj!

Razderi, uniči peklenško oblast
in grehov verige odstrani,
slovenski domovi, glej, Tvoja so last.
med nami, Zveličar, ostani!

Limbarski.

Gema Galgani.

Piše Srečko.

(Dalje.)

Devetnajsto poglavje.

Solnce njenih dni...

Naše stoletje je stoletje prave pobožnosti do Marije Device in do presv. Evharistije.

Gemi je bila presv. Evharistija, boljše sv. obhajilo, središče in vrhunec vse njene pobožnosti. V sv. obhajilu se ravno kaže vsa skrivnost božje lju-

bezni do ljudi. Gema je kakor lastavica svoje gnezdo obletavalala tabernakelj; bila je lačna in žejna nebeškega Kruha!

Če je že pri sami misli na Jezusa ali pri obisku v cerkvi Gemino srce vse plamenelo ljubezni do Jezusa, kolika šele je morala biti njena ljubezen, ko se je približala angelski mizi in prejela Jezusa v svoje srce! Saj se ravno v sv. obhajilu najbolj kaže skrivnost neskončne Kristusove ljubezni; zato je tudi pobožnost, ki jo je Gema gojila do presv. Reš. Telesa, dosegla pri angelski pojedini svoj višek. Šele devletna je izjavila, da mora umreti, če ji ne bodo kmalu dovolili pristopiti k prve-mu sv. obhajilu. Občudovali smo jo, s kakšno živo vero, s koliko ljubeznijo se je prvič približala k Gospodovi mizi. In to koprnenje po nebeškem kruhu se z vsakdanjim prejetjem sv. obhajila ni dalo umiriti, ampak je raslo vedno bolj in neprenehoma gnalo njeno srce.

To koprneče hrepenenje se je pojavljalo posebno zvečer, se je večalo od ure do ure in ji povzročalo neko posebno, rekel bi, sladko boleost, da je bila vsled nje vsa onemogla. Tako da je njen spovednik čutil dolžnost, poseči vmes s svojo veljavo. Prepovedal ji je naravnost, ponoči rado-voljno muditi se v mislih na obhajilo sledečega dne, da bi ne trpelo njeno zdravje.

Zjutraj je bila že na vse zgodaj na nogah; ročno se oblekla in bila v par minutah pripravljena za v cerkev. »Kot gost družine Gianini« — piše o. Stanislav — »sem imel večkrat priložnost globoko ginja videti, kako je Gema v tihi zbranosti čakala pri izhodu tete Cilke, da bi skupaj šli v cerkev. Tedaj sem jo včasih vprašal: »Kam pa, otrok moj?« — »K Jezusu, oče!« — »Po kaj?« S skromnim nasmehom mi je odgovorila: »Saj veste, po kaj.« Njena spremljevalka je menila: »Če jo človek opazuje, mu nehote pride na misel, da se vsako jutro odpravlja na ženitovanje.« — Sama je pa trdila, da gre »na svatbo Jezusove ljubezni«. Pri tem ni bilo v njeni zunanosti nič prisiljenega, nič pretiranega; kdor pa jo je bolje poznal, je lahko zapa-

zil, da sta bila njen duh in njeno srce o takih trenutkih nenavadno delavna, seveda v veliki notranji zbranosti. Tedaj jo je bilo nemogoče pripraviti k govorjenju, razen če je to zahtevala dostojnost ali potreba. Celo svojemu angelu varihu nasproti je tedaj bila zelo redkobesedna. »Moram na vse boljše stvari zdaj misliti,« mu je dejala zaupno.

Pred sv. obhajilom je bila tako prožeta njegove svetosti in veličine, da je pri tem pozabila na vse drugo. Zato se je tudi tako skrbno pripravljala. Ali se za to sploh moremo kdaj dovolj pripraviti? Ta misel jo je tako strašila, da bi si nikoli ne bila upala k sv. obhajilu, če bi ji ne bila dajala poguma njena vera. Tudi v najsrečnejših urah najožje združitve z Jezusom je čutila to nasprotje: »Da, vem, moj Jezus, bolje te je prejemati kakor občudovati; a me boli misel, da, če bi se tudi leta in leta pripravljala, kakor angeli, bi še ne bila vredna te prejeti. Drago mi je, o Jezus, priznati ti svojo revščino. Pomagaj mi, o Gospod!

Tudi pri njej sv. obhajilo ni storilo kar naenkrat vsega. »Najbolj me pa to skrbi, da vsakdanje sv. obhajilo meni še ni prineslo vseh tistih dobrot, ki jih s tako polnostjo prinaša drugim. Krivda, to spoznam, je moja, ker imam premalo čednosti in še te slabe, in ker brez vsakega zaslužjenja prejemam Jezusa. Lahko bi bila danes že znatno napredovala, sem pa ravno narobe še nazadovala v veliko škodo svoje revne duše. Večkrat, verjemite mi, moj oče, se kar tresem in zardevam, ko pomislim, kako umazana sprejemam Jezusa, ki je čistost sama. Vendar Jezus me ima rad tudi tako, kakršna sem, ter se vedno dá čutiti moji duši.«

S temi občutki lastne revščine in nezmožnosti, ponižnosti in zaupanja, hrepenjenja in ljubezni se je Gema pripravljala na sv. obhajilo.

Zato ni čudno, da je Gema prejemala pri sv. obhajilu tako bogate in dragocene sadove, ne samo majhnih, kot je sama mislila. Nič čudnega, če je Zveličar sam ka-

zal, kako zelo so mu vseč obhajila njegove služabnice.

Če je imel Zveličar toliko veselja nad njenimi obhajili, gotovo niso bila nič manj vseč Mariji, ki je tako iskreno ljubila tega angela v človeški podobi. Pri vsem tem, kar smo do zdaj na Gemi opazovali, ne bo več vzbujalo začudenja, če povemo še to, da se je Marija sama pridružila angelom in z njimi vred spremljala Gemo k obhajilni mizi. Pri tej nenavadni prikazni je bila Gema vsa iz sebe in je kar drhtela radosti ob nogah nebeške Matere. Kako lepo je vendar — je rekla pozneje o Stanislavu — prejeti sv. obhajilo v spremstvu nebeške Materel. Ta sreča me je doletela včeraj, 8. majnika.

O nekaterih svetnikih, n. pr. o sv. Stanislavu Kostki, beremo, da je Bog njihovo hrepenenje po nebeškem kruhu, ker niso mogli k sv. obhajilu v cerkev, utešil po svojem angelu. Gemi, se zdi, je božji Odrešenik sam — in sicer trikrat — prinesel to nebeško darilo. Njena prijateljica, ki je bila priča tega, poroča: »Tisti petek zjutraj, ko je Gema prvič trpela bičanje, ji nisem dovolila vstati, ker je bilo celo njeno telo res v groznem stanju. Revica je ubogala, se zbrala v duhu in pripravljala na duhovno sv. obhajilo, ki ga je vedno tako opravljala kakor zakramentalno sv. obhajilo. Pri tem se je zamaknila; naenkrat jo vidim sklepati roke, zavest se ji vrne, oči ji blišče, obličje ji zažari kot vselej, kadar je imela kako izredno prikazen. V istem trenutku položi jezik na ustnico, ga potegne spošljivo zopet nazaj, nakar opravi svojo zahvalo kot navadno po sv. obhajilu. Naslednji petek se je prizor ponovil. Da ji je sam Jezus prinesel sv. obhajilo, sem zvedela od nje: sama mi je prostodušno zapala svojo neizmerno srečo.«

Pri tolikem njenem koprnenju po sv. obhajilu ni težko razumeti, kako velik udarec je bil zanjo, če ni mogla v cerkev in k sv. obhajilu. Zgodilo se je tudi to včasih, čeprav ne pogosto, vsled hude bolezni. Neprestano je tedaj prosila Boga, da bi se ji vtolikoboljšalo, da bi mogla vstati; ni se branila bolečin, celo prosila je Boga, naj jih

ji stoterno pomnoži, ker je pripravljena vse sprejeti iz srca rada, samo to želi, da bi ne ostala brez kruha življenja. Večidel je božji Zveličar izpolnil njeno prošnjo, in Gema je mogla, oprta na svojo veliko vero, zapustiti posteljo, čeprav je imela še par minut prej 40 stopinj vročine. Če pa je Bog drugače sklenil, je pa Gema uklonila glavo: »Zgodi se Tvoja volja!« ter se zadovoljila z duhovnim obhajilom. Notranja tolažba, ki jo je pri tem občutila, je bila pa tako velika in obilna, da ji je služila v nadomestilo resnične nebeške hrane.

Če mogoče, še z večjo vero, večjim zaupanjem, večjo ljubeznijo, večjo ponižnostjo je opravljala za hvalo po sv. obhajilu. V cerkvi jo je začela; nato pa jo je nadaljevala cel dan, brez prestanka, sredi najrazličnejših svojih opravkov. Sv. obhajilo ji je do vrha napolnilo srce: od njega je živela cel dan. Neprestano je mislila nanj in si obnavljala občutke, ki jih je imela pri prejemu. Pri evharističnem Jezusu v svojem srcu je osredotočila življenje celega dne: vse je Zanj delala, Zanj trpela, o vsem se je pri Njem posvetovala, vse je izšlo iz Njega in za Njega.

Ker čuti lastno slabost, se obrača na Marijo, na angele, na nebeščane, naj ji pomagajo moliti in hvaliti Jezusa v tabernaklju njenega srca...

Istega ognja polna so tudi njena pisma, posebno ona o Stanislavu. Naj piše o čemerkoli, prevladujoča je vedno misel na presv. Evharistijo. Nikoli je ne manjka, največkrat pa je predmet celega pisma. Nešteto krat jo ta misel dvigne v zamaknenje, a roka ji nadaljuje pisanje. Gema je vsa polna Jezusa, in iz te polnosti govore njena usta in piše njena roka.

Ne smemo pa misliti, da je Gema plavala v samih sladkosti in ni prehodila trnjevega pota naše pobožnosti do presv. R. T. Kot nam, tudi njej ni bilo prizaneseno z najobčutlivejšo vseh poskušanj, z duhovno zapuščenoostjo in suhoto. Ko iščeš Jezusa, hodiš za njim, pa te niti ne pogleda; ko ga kličeš in se ne zmeni zate: to je za dušo muka, ki jo pozna

samo, kdor jo je sam skusil. Gemina nebesa so bila presv. Evharistija; Jezus v presv. Zakramentu ji je nadomestoval vsak drug užitek, vsako drugo veselje. Zato jo je prav tu dal Bog na najbolj trdo poskušnjo. Ne samo, da ji je od časa do časa vzel vse veselje, ki ga je sicer čutila pred tabernakljem in pri angelski mizi, skrnil ji je tudi samega sebe za neprodirno záveso praznote in notranje zapuščenosti. »Oče, oče moj, piše v tej svoji bolesti in tesnobi sv. jemu voditelju, vsa sladkost in tolažba, ki mi je prihajala od sv. obhajila in ki je drugičkrat trajala cel dan, se je spremenila v hud nemir in borbo. Kaj je temu vzrok, sama ne vem.« — V drugem pismu omenja izrednih milosti, ki jih je prejela pri sv. obhajilu, in pristavlja: »So pa tudi dnevi, ko

se mi godi povsem drugače. Že tri dni se Jezus po sv. obhajilu dela, kot bi ga sploh ne prejela; še ne zmeni se ne zame in me pusti mreti koprnjenja. V čakanju mi mineva ves čas po sv. obhajilu; sama pa ne spravim drugega vkup.« Tako ona. Vendar pa ni bila nikdar bolj delavna, bolj goreča in vneta za dobro, kot ravno ob dnevih duhovne praznote in zapuščenosti. Hitela je v cerkev; če je potem svojega Zveličarja našla ali ne, če je njegovo pričujočnost čutila ali če se ji je skrnil — ga je vseeno iskala brez prestanka.

To napravi iz človeka sv. obhajilo moj ljubi čitatelj. Moj Bog, razodeni še meni, vsem Slovencem in vsem kristjanom, kaj si nam zapustil v presv. Evharistiji!

(Dalje.)

Sreča.

Vse na svetu je minljivo,
stalnega pod solncem ni.
Vse ničemurno, lažnjivo,
ki nas moti in slepi.

Samo eno je potrebno:
da živiš le za Boga,
le na njega misliš vedno
in ga ljubiš iz srca.

Le pri Bogu je veselje,
ki vso dušo poživi,
spolnjene so njene želje
in srce se upokoji.

Toraj, duša, ker si večna,
združi z Bogom se že zdaj,
da potem neskončno srečna
boš pri Bogu vekomaj!

A. V.

Matere, posnemajte!

Štirideset vojakov - tovarišev je bilo obsojenih od poganskih sodnikov v smrt na led, ko jih niso mogli ne z bičanjem, ne s tem, da so jim boke z železnimi grebeni razmesarili, pripraviti do tega, da bi zatajili Kristusovo vero. Huda zima je bila. Morali so se sleči, potem so jih do krvi bičali in take postavili na led zamrznjenega ribnjaka.

Drugo jutro so bili vsi premrli in nezavestni od velikega mraza, toda ker niso bili še mrtvi, zaukaže namestnik jim polomiti kosti, njih trupla naložiti na vozove in sežgati na grmadi. Med lomljenjem kosti so vsi pomrli, le najmlajši ne, ki je bil najčvrstejši. Njegova mati, ki je poleg

stala, ga osrčuje, rekoč: »Sin, le potrpi še malo! Le še nekaj trenutkov, pa boš pri Kristusu.« Ko pa mati vidi, da trupla vseh mučencev nakladajo na vozove, njenega sina pa ne, tedaj ga ona sama zadene na rame in s tem svetim bremenom obložena krepko stopa za vozovi. Med potjo sina osrčuje, toda brez solze v očeh: »Preljubi moj sin, le stanoviten ostani! Trpljenje bo kmalu minilo in večno boš srečen. Kmalu prideš za svojimi tovariši, ki te že čakajo pri Kristusu!« In ko sin izdihne, mati sama dene sinovo truplo na grmado, da bi tudi mrtev ne bil ločen od svojih tovarišev.

Srečna mati, ki ima takega sina, in

še srečnejši sin, ki ima tako junaško mater! Ne joče, ko vidi sina zavoljo Kristusa strtega, pač pa trepeta, da bi njen sin za

večno ne bil ločen od Boga. Ali imate tudi ve, matere, tako skrb za zveličanje svojih otrok?

Spomini.

Vojne šmarnice.

Minila je strašna svetovna vojska z vso svojo grozoto, a nehote se nam vsiljujejo spomini na leta krvi, bede in trpljenja. Ne spominjamo se več vseh posameznih dogodkov natanko, kakor so se odigrali drug za drugim, pač pa so nam ostali važnejši doživljaji v trajnem, neizbrisnem spominu.

Kolikokrat se spomnim na mesec majnik 1916. Bili smo 21 dni nepretrgoma v strelskem jarku na Doberdobo, kar pride 24. maja krog polnoči naš drugi bataljon ter nas zamenja. Odšli smo mimo doberdobskega jezera v nad eno uro oddaljeno Brestovico, kjer je bilo naše taborišče. Naslednjega dne proti večeru sem šel pogledat po vasi in sem stopil tudi v cerkev, kjer je bilo precej Čehov in Poljakov našega polka. Vprašal sem jih, če bo morda pridiga, in zvedel sem, da bodo vsak dan zvečer do konca meseca maja v cerkvi šmarnice. Pomislite: na bojišču, komaj dobro uro za strelnim jarkom — skupne šmarnice! Skoro bi ne verjel. — Poslednji žarki zahajajočega solnca so poljubljali pozlačena vratica tabernaklja na velikem oltarju, ki je bil tako samotni. Saj je bila cerkev popolnoma zapuščena. Stolp je kazal široko rano, ki mu jo je prizadejala laška granata. Bali smo se, da bi se prej ali slej ne podrl, vsled česar je že hotelo vojaško poveljstvo cerkev zapreti.

Pa so prihajali črnovojniki s težkimi koraki v svetišče. Resne, globoke poteze na njih obrazih so pričale, da so prestali hude boje, da so že večkrat gledali smrti v obraz. S koliko pobožnostjo so se približevali ti možje in fantje Marijinemu oltarju, koliko vroče molitve, srčne zahvale, koliko iskrenih prošenj je moralo biti v njih srcih!

Prinesli so s seboj tudi nekaj zelenja ter okrasili Marijin oltar. Prej samotna, zapuščena cerkev se je v trenutku spremenila v lep hram božji.

Stopil je na leco polkovni vojni kurat ter začel govoriti. Sveta tišina je zavladovala po cerkvi, oko slednjega črnovojnika je bilo uprto v kurata; videti je bilo, da komaj čakajo, kaj jim bo povedal njihov vojaški duhovnik, ki so ga dobro poznali kot vestnega dušnega pastirja, ki je poznal srca in misli vojakov, med katerimi je deloval. Vedel je, da jih teži že-

lezna pest nemile usode, da morajo trpeti daleč od svojih dragih domačih, daleč od mile jim Moravske in Češke.

Začel je: Mili prijatelji, dragi vojaki! Stori ste svojo dolžnost kot vojaki, srečno ste prebili težke dneve v zakopih ter se vrnilo zdravi v taborišče, da si okrepite svoje telo, da si odpočijete duha, da pozabite težkih, duhomornih misli, ki so vas spremljale v neprestanem ognju šrapnelov in granat. Nas pa veže še druga, višja dolžnost, dolžnost nasproti našemu najvišjemu Gospodu. To je dolžnost, od katere ne zavisi le naša časna pozemeljska sreča; to je dolžnost, od katere je odvisna naša večna sreča. In kaj je večnost, vemo vsi, kaj je smrt — ki je mejnik med zemeljskim in posmrtnim življenjem — tudi; saj niti ne moremo reči, da bomo čez par minut še živi, vedno smo v smrtni nevarnosti...

Tako smo se zbrali tu pred Marijino podobno, da opravimo šmarnice, da počastimo Njo — kraljico nebes in zemlje, da povemo svoje prošnje Njej, ki je tolažnica žalostnih. Mar mislite, da bo presveta Mati odvrnila od nas svojo mogočno roko, če jo bomo danes prav prisrčno prosili milosti?

Pomislite na dom! Morda ravno sedaj kleče pred Marijinim oltarjem naši ljubi domači in dvigajo svoje prošnje k isti Mariji kakor mi tukaj na bojišču, dobro uro za strelnim jarkom. Morda ravno sedaj kleči tvoja žena doma v hiši pred Marijo, zažopljena v vročo molitev, morda so zbrani krog nje mali otročiči, ki zaupno dvigajo svoje nedolžne ročice k nebeški Materi. In ti, predragi krščanski mladenič, ali ne prosi zate tvoja draga mati, tvoja sestra, tvoja nevesta? Kako bi mogla gledati nebeška Mati zaupne prošnje nedolžnih otrok, vroče molitve in solze naših mater in sestrâ, pa naj bi se ne usmilila, pa bi ne sprejela njih prošenj!...

Pridiga je bila res krasna in marsikomu je zaigrala solza radosti v očeh. Prej mračni, težki duhovi pobožnih črnovojnikov so oživel. V srce slednjega je prisijal žarek upanja in radosti.

Odmolili smo litanije Matere božje, nato pa je zadonela veličastna pesem:

Tisickrát pozdravujeme Tebe,
Matko naše Krista Ježiše ...

Mogočne zvoke krasne pesmi pa je
spremljala smrtna pesem topov in strojnih
pušk.

Gotovo se bodo večkrat spominjali ti
Čehi in Poljaki, kako so na skalnem Dober-
dolu v brestoviški cerkvi opravljali šmarnice
daleč v tujini, noč in dan v smrtni nevarnosti!
J.

Marijino cvetje

Marijne družbe in vojska.

Marijine družbe in vojska! V srce za-
bolí človeka, ako se spomni na lepe ter
mirne čase, ko se je tako lepo razvijala
ter razcvitala krasna ter nad vse lepa
cvetka Marijina, ki jo imenujemo Marijino
družbo. Na tisoče in tisoče mladih deklet
in fantov se je zbiralo dan na dan okoli
te cvetke Marijine ter so iz njenega kras-
nega cveta srkali prelepo dišeči vonj čed-
nosti in čistosti. Koliko mladih ter čilih
deklet in fantov se je marsikaterikrat
zbralo k veličastnim shodom Marijinim ter
se tam skupno navduševalo za slavo bož-
jo! Koliko deklet in fantov se je obvaro-
valo, da niso zahajali na nevarne kraje,
kakor na plešišča, ponočevanja ter na
druge take mladini nevarne kraje, tako
da se lahko reče, v Marijinih družbah se
je storilo mnogo. Kaj pa danes? Kje so
danes Marijine družbe? No, dekliske Ma-
rijine družbe, hvala Bogu, še stojе, pa tudi
tem je vojno pohujšanje zelo škodovalo;
posebno so trpele Marijine družbe tam,
koder niso imele skrbnih voditeljev. Pa to,
upamo, da se bode sedaj počasi že zbolj-
šalo, ker sedaj bodo imeli tudi gospodje
voditelji malo več časa. Kaj pa je z mla-
denišskimi družbami! Te pa je zadel mno-
go hujši udarec, tako da po nekaterih kra-
jih jih kar več ni. Kje so danes tisti mladi
čvrsti fantje, ki so se navdušeno ter po-
gumno zbirali pod zastavo nebeške Kra-
ljice, z Marijinim znakom na prsih prire-
jali veličastne shode pri cerkvah Marijinih

ter pri drugih primernih slavnostih? Kam
so šli tisti mladi branitelji ter vojaki Ma-
rijini, se vedno povprašujemo? Mnogo
mного jih je telesno umorila kruta ne-
sramna vojska, ali zdi se mi, da še več pa
jih je vojska duševno zamorila.

Stolna cerkev v Đakovem.

No, kaj pa sedaj? Ali naj gledamo to
uničenje, razpadlost kar tako mirno? O,
nikakor ne! Poglejmo vrtnarja, ki je imel
krasen vrt, skrbno je obdeloval, prilival
ter negoval cvetlice, ko pa mu je bil vrt v

najlepšem cvetju, je kar naenkrat prihrul strašen vihar s točo, ki je vse pokončal, da ni bilo niti ene cvetke po koncu; kaj pa sedaj? Vrtnar je bil seveda ves potrtn in žalosten, ali obupal pa ni. Skrbno je zopet prekopal vrt ter ga nasejal z novimi cvetkami in vrt je dobil zopet prejšnjo lepoto nazaj.

Zato tudi nad mladeniški Marijinimi družbami ne smemo obupati. Seveda prav lahko ne bo šlo, ali ako se enkrat začne kaj delati, se gotovo tudi nekaj naredi. Zatorej kvišku! Stopimo zopet na plan z zastavami Marijinimi, ne pustimo, da bi jih snedli molji kje v kakem kotu! Upamo, da se je tudi nekaj še dobrih fantov vrnilo z bojnih poljan, ki se bodo zopet oprijeli zastave Marijine. Ako pa ne gre pri odraslih, pa naj se poskuša pri mlajših, nekaj bo gotovo uspeha. Vi, stariši, ki imate še mlajše sinove in si hočete iz njih narediti poštene fante, da vam bodo enkrat v veselje in ne v žalost, priporo-

čajte jim Marijino družbo, tega vam ne bode nikdar žal!

Kako grozno žalostno je, ko pride človek v družbo mladih skoro mlečnozobih fantov in tu se ne čuje drugega nego pravcato mešetarsko preklinjevanje ter nesramno govorjenje, da je človeka kar groza, in to pri tako mladih fantih! Kaj bo s temi fantini, ko bodo malo odrasli. Ali smemo upati, da pride iz takega fanta enkrat pošten mož, dober državljan naše mlade države? Nikakor ne! Saj to že vemo iz izkušnje, da kar se Janezek nauči, to tudi Janez zna. Zato pa nikar ne mislimo, da je Marijina družba za fante prazna stvar, ampak si jo moramo malo bolj od blizu ogledati in videli bomo, da s pomočjo Marijine družbe si lahko pridobimo dobrih fantov, ki bodejo iz njih zrasli pošteni možje v ponos svojim domačim in celi svoji okolici. Tako torej ne več čakati, ampak na plan! Združimo zopet naše mlade fante pod zastavo Marijino!

Fr. Međle, slep vojak.

Bela obleka v Marijini družbi.

S Štajarskega je prišlo uredništvu daljše pismo dobre Marijine družbenke, v katerem med drugim pravi: V Marijinem imenu prosimo, naj nam »Bogoljub« enkrat odločno in odkrito pove, je li primerno in dovoljeno, imeti belo obleko ob raznih priložnostih; ali je res sramotno, kakor trde nasprotnice.

O beli obleki ni nikjer govora v pravih Marijinih družbah, ne v splošnih, ne v posebnih. Torej dolžnost nositi v družbi v družbi belo obleko ni.

Če ni dolžnost, ali pa je vsaj primerno, da jo nosijo? Bela obleka je znamenje dušne nedolžnosti. Primerna je bela obleka posebno za male deklice. Pa tudi za velike ni neprimerna, kajti dekleta Marijine družbe morajo, četudi so že velike, biti na duši bele, nedolžne in kot vnanji znak te belote smejo nositi belo obleko. Tudi lurška Mati božja se je prikazala v beli obleki. Ako imajo torej dekleta veselje z belo obleko, kdo bi jim hotel to veselje braniti?

Vendar povedati moramo, da na Kranjskem ni navada pri Marijinih družbah nositi belo obleko — sempatja morda kaka izjema. Priporočati tega nismo hoteli, ker je končno

vendarle samo vnanjost in je tudi nekoliko stroški združeno. Kjer pa je bela obleka v navadi, naj jo nosijo svobodno!

Stvar je dana na prosto voljo. Samo to moramo odločno povedati: Preprirov zaradi tega ne sme biti v družbi! Še manj pa kakega zasramovanja! Da pa prepira ne bo — ako so različna mnenja — naj o tem, kakor o vseh takih vprašanih sklepa predstojništvo družbe, ki mora imeti od časa do časa seje — povsod, kakor na Kranjskem tako na Štajarskem, ako hoče biti družba res prava cerkvena organizacija in v dobrem redu. Vendar tudi predstojništvo bele obleke vsem z a u k a z a t i n e m o r e, ker to ne spada k dolžnostim družbe. Sklepa se pa lahko o tem, ali naj se ta navada ohrani in priporoča, ali ne. Torej nobenega prepira in nobenega zaničevanja zaradi tega! Katera belo obleko ima in jo želi nositi, ji nobeden ne more in ne sme braniti. Nad belo barvo veselje meti, je gotovo nedolžno veselje; bolj kakor nad kako našemarjenostjo. Ko bi vedeli, da bela obleka kaj pripomore k lepšemu življenju, bi jo še bolj priporočali; a to nam ni znano. Imejte, dekleta, že tako ali tako obleko, to skrbite, da boste imele vedno bele duše!

Shod Marijinih družb na Brezjah

bo, kakor v zadnji številki napovedano, o Binkoštih. In sicer bo prva pridiga za družbe binkoštno nedeljo ob 6. uri zvečer. Druga v ponedeljek dopoldne, tretja v ponedeljek popoldne. Če bo treba, se bo še po »Domoljubu« natančneje naznailo. Poseben vlak se zaradi prometnih težkoč ne bo priredil. Povabljeni so pred-

vsem bolj bližnje družbe; seveda tudi bolj oddaljene, če jim je mogoče priti. Vendar priporočamo oddaljenim posebne shode kje v bližini. Vsi udeleženci naj prejmejo sv. zakramente. — Namen shodu; za blagor domovine in za zmagó kraljestva božjega v naši domovini.

Po svetu.

Devica Orleanska — Ivana d'Arc — svetnica. Dne 6. aprila je bil izvršen obred, pri katerem se je vpricho papeža Benedikta XV. prebralo pismo, da se proglašá blažena Ivana d'Arc za svetnico. Sv. oče je vpricho članov kongregacije izrazil nado, da bo sveta Ivana vez, ki bo spajala Francijo v sveto Cerkvijo.

Grozodejstva boljševizma na Ruskem. Semintja se čuje, da ruski boljševiki niso tako nasilni in nevarni, kakor jih slikajo. Iz brzobjavke, ki jo je poslal načelnik uprave pravoslavne cerkve Silvester, sv. očetu Benediktu, je pa razvidno, da mi niti pojma nimamo in nismo imeli, kakšni grozodejci so ruski boljševiki. Cerkve v Kremlju, Moskvi, v Jaroslavu in drugod so izropali, mnogo cerkva je oskrunjenih, zgodovinska dela in cerkvene knjižnice v Moskvi in Petrogradu so uničene. Kijevskega nadškofa Vladimirja in okoli 20 škofov ter na stotine ruskih duhovnikov so umorili na grozovit način. Nekatere so žive pokopali. Kjer vladajo boljševiki, preganjajo kristjane kakor v prvih stoletjih, oskrunjuje redovnice, proglašajo podržavljenje žensk in svobodo najgrših strasti. Muke in trpljenje ruskega naroda se ne dajo popisati. — Sv. oče je poslal v Rusijo tolažilno pismo z zagotovilom goreče molitve k Bogu, ki je vladar miru.

Zlati kelih s spominskim napisom so izročile vdove francoskih vojakov sv. očetu Benediktu XV. Deputacija 70 oseb, ki so se osebno poklonile papežu, je izrekla zahvalo

za njegovo delo v prid nesrečnim in osirotelim vsled vojske.

Babilon. Tako žalostnih razmer, kot so sedaj v Budimpešti, ni in ni bilo menda še nikdar pod solncem. Na vladno krmilo so stopili ljudje, ki so docela skregani s pojmi pravice, poštenosti, kulture, duševnega dela in reda. Ker so jim — nevesčim, neizkušenim, prepojenim s sovraštvom do vsega, kar ne spada v vrsto telesnega dela — čez noč in po čudnem naključju potisnili vajeti v roke, so jeli tako gospodariti, da se mora končati z razsulom vsega. Komunistična načela, ki so o njih sanjali, se bodo dala s silo izvajati, dokler je na razpolago še dovolj vrednot, ki jih je ustvarila pridnost in marljivost posameznikov in družb. Končno pa pride polom, da bo joj. Poleg vsega je pa najžalostnejše to, da nova ogrska vlada nastopa povsem absolutistično v verskih zadevah. Krščanski nauk je bil takoj prepovedan po šolah, cerkve so bile zaprte, duhovnik se skoraj ni smel pokazati na ulici; volivna pravica je odvzeta duhovnikom, redovnikom in trgovcem. Takega nesvobodomiselnega, tiranskega in krivičnega nasilja menda še ni videl svet. In kdo je kriv tem prežalostnim pojavom? Dovolj je, če izvemo, da je med 30 takozvanimi »ministri« 24 mož, ki so judovskega plemena. Ni čuda, če je do tega prišlo, saj so vedno dajali ogrski prestolnici pridevek »Judapest«. Judje, kalvinci so gospodarili že poprej, zdaj bodo pa — povsem soditi — dogospodarili, ker bodo tiral vse v propast.

Po domovini.

Smrina kosa. Na Vidmu o. S. je umrl dne 9. aprila bivši dekan Henrik Verk. Pokojni je služboval z občudovano gorečnostjo po mnogih dekanijah mariborske škofije ter dosegel povsod lepe uspehe v dušnem pastirstvu. Bil je izredno skromen in ljubezniv. Prav posebno se je trudil za misijonsko delo; že vpokojen je pristopil kot dosmrtni član k »Dejanju sv. Detinstva Jezusovega«, pošiljal je pa primerne zneske še vsako leto za misijonske namene. Božji Učenik naj mu bo plačnik!

Letošnji novomašniki. Letos je malo naraščaja v duhovskem stanu. Posledice vojske se bodo občutno pokazale še par let tudi pri duhovskem naraščaju. To leto bomo imeli v ljubljanski škofiji samo tri novomašnike. Posvečeni bodo: g. J. Vadnjal, četrtoletnik iz Hrenovic; g. Anton Čepon, tretjeletnik iz Horjulja, in g. J. Raztresen, tretjeletnik iz Št. Jošta nad Vrhniko. — Letošnji prvi letnik je bogato zaseden ter je upati, da bomo imeli čez par let obilo delavcev za vinograd Gospodov.

Duhovske spremembe v ljubljanski škofiji. Podeljene so župnije: Ježica gosp. Francu Košir, župniku na Koroški Beli; Mavčiče g. Valentinu Marčič, župniku v Železnikih; Raka g. dr. Francu Kulovec, bivšemu vojnemu kuratu; Škofja Loka g. dr. Tomažu Klinar, kaplanu v Kranju. — Vpokojena sta gg. Simon Ažman, župnik v Kamni gorici; Fr. Vrhovšek, župnik v Dolenjivasi. — Premeščen je g. Val. Jerše z Jesenic za kurata na Vrhpolje pri Moravčah. — Nameščena sta bila kot kaplana gg. Franc Hiti, bivši vojni kurat, na Jesenicah, in Pavel Podbregar v Črnomlju. — Kanonično umeščena sta bila župnik v Št. Juriju pod Kumom g. Franc Avsec na župnijo Lesce, in ekspozit na Vrhpolju g. Jan. Vodopivec na župnijo Št. Jurij. — Za upravitelja župnije Kamnagorica je prišel župnik g. Fr. Zorko s Čateža ob Savi. — G. Ant. Lovšin, bivši vojni duhovnik, je prišel za administratorja v Radeče pri Zidanem mostu. — Premeščeni so gg. kaplani: Andrej Stare iz Mirne peči v Kranj; Janez Noč iz Šmarija v Križe pri Trziču; Mih. Perčič iz Križev v Šmarije; Rudolf Kapš iz Št. Jerneja v Tržišče; Alojzij Peček iz Tržišča v Št. Jernej. — Bivši vojni duhovnik Jožef Poje je nameščen kot kaplan v Mirni Peči.

Kanonik pri ljubljanski stolnici je postal dosedanji duhovni vodja semenišča ljubljanskega, g. spiritual Alojzij Stroj.

Umrl je na veliki petek zjutraj g. Anton Gabrič, župnik v Cerkljah pri Krškem in prodekan leskovške dekanije. Pokojni je bil

vedno šibkega zdravja, a goreč duhovnik. Mnogo se je trudil za lepoto hiše božje in za zveličanje vernih faranov. Pokoj duši!

Smrtna kosa. V Št. Vidu nad Ljubljano je umrl 12. marca vpokojeni župnik in zlatomašnik g. Jožef Zakotnik v 77. letu starosti. Pred vpokojitvijo je služboval v tržaški škofiji. Blagemu in ljubeznivemu gospodu večni mir!

† **Franc Terpin.** Umrl je dne 28. aprila v Zdenski vasi pri Dobrepoljah g. Fr. Terpin, bogoslovec III. letnika. Pokojni ni bil samo izredno nadarjen, marveč tudi vzor bogoslovca. Sušici se je pridružila še španska bolezen, ki je ugonobila šibko telo. Večni mir duši! — Dne 5. maja so pokopali bogoslovca I. leta, g. Jožefa Perjatelj, ki je umrl na svojem domu v Škranjeku pri Vel. Poljanah. R. i. p.!

Splošna zadeva, ki bodi vsem dobrim priporočena, so sv. misijoni, ki so jih deloma že imeli po župnijah naše slovenske domovine, večina župnij jih pa še čaka. »Ker se pa za stonj trudijo zidarji, ako Gospod ne zida hiše«, zato je potrebno, da vneto prosimo za božjo pomoč, kajti srca nemalo naših poprej pred vojsko še dobrih Slovencev so zakrknjena in neobčutna, boljševisko nadahnjena. Darujmo sv. obhajilo v ta namen, da bi božja milost razsvetlila po svetovni vojski zbegane naše sodeželane, da bi se njih volja omehčala za dobro spoved in vredno sv. obhajilo, ki jim bo podelilo zopet mir in zadovoljnost.

Drzna nasilnost. Početkom aprila so Italijani odvedli na parniku krškega škofa, mil. g. dr. Mahniča, zagovornika našega ujedinjenja in odličnega nadpastirja slovenskega in hrvatskega naroda na otoku Krku. Prvotno so mu ponudili, naj se naseli v Senju, a kar nena doma je prišel brzojav, da mora ladja proti Italiji v Ankono. Naši časopisi so sicer ogorčeno ugovarjali temu nezaslišanemu nasilju, a kaj posebnega se ni ukrenilo za prostost ljubljene škofa, ki ni drugega zagrešil, kakor da ni zatajil svojega rodnega jezika in da je zahteval, da Italija spoštuje pravice hrvatskega naroda. Nasilje, ki se je izvršilo, bi moralo priti pred obsodbo pariške konference, toda najbrž tega v Pariz niti izvedeli niso. — Kakor čujemo, se nahaja dr. Mahnič sedaj v Fraskati pri Rimu. K sv. očetu sta se bila podala tudi slovenska škofa dr. Sedej iz Gorice in dr. Karlin iz Trsta. Kako sta tam opravila, nam ni znano. Le toliko smo izvedeli, da se je povrnil goriški metropolit nekoliko potolažen in okrepljen v Gorico, a sedaj so ga premestili v Videm na Laško.

Zlikovstvo. Komu ni znan Rožnik pri Ljubljani! Ljubljancane vabi tja gori lep raz-

gled, pa tudi prijazna cerkvena Marijina. Prvo majnikovo nedeljo je tudi mene izvabilo gorko solnce na ta hribček. Kar me je poleg drugega zlasti užalilo — je pogled na križ ob ovinku vrhne kolovozne poti. Brez Kristusa je; — hudobnež ali pa hudobneži so ga sneli in odnesli kam...? Mimo pride odlični uradnik ljubljanski, pa zakliče z gnevom »Faloterja!«... Isto sem opazil tudi pri križu na drugi strani rožniške pristave. Pač višek zlobnosti in znak grde podivjanosti, ki se je urinila med nekatere plasti našega naroda. — Na misel mi pride dogodek, ki je o njem sporočal dunajski list »Reichspost« leta 1905. Pri Badenu poleg Dunaja je bil v vasi W. ob gostilniškem vrtu križ, ki so ga dobili neko jutro razdejanega. Neki hudobnež je podobi Križanega odžagal noge ter vrgel tako pokvarjeno podobo na tla. Nekaj časa nato so dobili delavci neke dunajske tovarne pismo od svojega tovariša, ki nanašanja, da so mu v bolnišnici morali odrezati nogi. Pristavil je pa zraven, da je on tisti zlikovec, ki je v W. pri Badenu pokončal razpelo ter smatra, da ga je zadela pravična kazen božja...

Pripomnim še to, da sem se nekoliko ponudil na Rožniku. Mimo pride ljubljanski duhovnik ter nadaljuje pot preko gostilniškega vrta. Pri mizi sedi gruča vojakov-prostakov. Eden je bil posebno glasen ter je menil, da se bo s svojo robotostjo posebno postavil. Klical je drugemu (ob štirih popoldne), če sem prav razumel: »Pojdi zvonit, bomo šli k maši!« Sledil je silen grohot. Duhovnik se za to ni zmenil in šel meninich tebinich dalje. — Jaz sem si mislil: »Ko bi ti-le fantje ne govorili slovensko, bi rekel, da niso sinovi slovenske matere!« Žalostno. Dotičnik, ki je bil junak smesjenja, je gotovo Štajerc, ker je rekel »meša«. Saj štajerski fantje so večinoma zgledni in pošteni, ta je pa pač žalostna izjema med njimi. Opazovalec.

Božja beseda. V naših slovenskih škofijah se menda ne more nihče pritoževati, da bi ne imel dovolj prilike, če se hoče poučiti v božjih resnicah in navzeti se ognja za lepo, krščansko življenje. Beseda božja se uči in razlaga po vseh cerkvah in v tako obilni meri, kakor malokje drugod. Dne 4. maja (II. povelikonočno nedeljo) je bilo n. pr. v ljubljanski stolnici kar sedem cerkvenih govorov: zjutraj pri prvi farni maši, dopoldne pri šolski in pri veliki maši (ob 11. uri v nemškem jeziku), popoldne krščanski nauk, ob petih govor za ljubljanske Marijine družbe, zvečer šmarnični govor. Besede božje dosti, tudi poslušalcev (bolje poslušalk) — hvala Bogu — deloma prav ogromno.

Ali smo res v Noetovih časih? Zjokal bi se človek, če pomisli, kako se danes oskrunjujejo najsvetejši dnevi, ki so odločeni molitvi, pokori, resnosti. Postni čas so se do zadnjega tudi bolj površni in lahkomišelnosti naši sodeželanec vzdrževali hrupnega in grešnega razveseljevanja ter imeli neko sveto spoštovanje do resnih in pomenljivih praznikov pred veliko nočjo. Kako pa danes? Imamo bolj pred očmi Ljubljano. Ali je prenehalo popivanje, petje, vriskanje vsaj postni čas? Kaj še! »Zdaj smo v 'svobodni' domovini, kdo bi se oziral na zastarele predpise. Pij, uživaj, bodi dobre volje« — tako in podobno opravičujejo nekateri svojo razbrzdanost. Tiho nedeljo me je peljala pot na izvenmestni zrak. Iz nabasane gostilnice se čuje poskočna godba zoprne harmonike! — Prišel je častitljivi veliki četrtek. Tudi ta dan nekaterim ni več svet. Na drugem delu mesta proti Dolenjski opazim, kako se v zaprašeni krčmi vrte ob enaki godbi mladi pari, kakor ob Noetovem času. Ali res še ni dovolj kazni božje za vso hudobijo, ki se še ne mara umakniti iz naše srede! Kam nas bo zavedlo tako življenje? Pa če norostni ljudje nimajo pameti, bi vsaj posestniki javnih točilnic morali imeti toliko čuta in dostojnosti, da ne bi dovoljevali oskrunjati tako častitljivih dni. Uboğa naša domovina, če se bo gradila in utrjevala s takimi ljudmi!

Marijine družbe.

Brežice. Življenje naše dekliške Marijine družbe v letu 1918. je bilo sledeče: Imele smo 8 naukov ter na Marijine praznike navadno skupno sv. obhajilo. Pred glavnim družbinim praznikom smo imele tridnevno, pri kateri so imeli duhovni vodja primerne govore. Na praznik Brezmadežnega spočetja je bilo šest deklet sprejetih v družbo, tako da šteje družba koncem leta 1918. 88 članic. Misijonski odsek je nabral 155 K 20 vin. Obhajilni odsek pa nam kaže sledeče: Vsakdanje sveto obhajilo je prejemale 8 družbenic, vsako nedeljo 20 članic, vsakih 14 dni 25 deklet in vsak mesec 35 deklet. (Vsak mesec prejemati sv. zakramente zahteva že pravilo Marijinih družb in je torej dolžnost vseh članic. Ured.) »Bogoljuba« ima 42 deklet. — V fari imamo tudi Sveto vojsko; toda še ponosne smo, če lahko rečemo: ženski spol je zastopan v Sveti vojski le po članicah Marijine družbe.

Sela pri Kamniku. Dne 4. sušca je umrla na Podhruški zgledna krščanska mati Marija Berlec v 61. letu starosti, mati čč. gg. P. Evstahija in Antona Berlec, klerika misijonske družbe lazaristov. — Vsled svoje velike radodarnosti je bila znana med siromaki daleč na-

okrog. Ravnala pa se je po besedah: Naj ne vé levica, kar da desnica. Dolgo, mučno bolezen je prenašala zelo potrpežljivo, kakor je bila izreden zgled potrpežljivosti tekom celega življenja, in umrla je lepo v krogu svojih otrok, kot si more le želeti krščanska mati. Pogreb je bil zelo lep, tako da si ga pokojnica preje v svoji skromnosti in ponižnosti gotovo ni takega mislila. Spremila jo je k počitku tudi nedavno ustanovljena ženska Marijina družba, prvo izmed njenih članic.

Dobrníč. Mladeniška Marijina družba, ki je med vojsko hirala, je zopet oživila. Na praznik sv. Jožefa, ki je družbin drugi patron, je sprejel g. škofijski voditelj Marijinih družb nanovo 24 udov. Za Veliko noč bodo poslale šolske sestre iz Maribora novo družbino zastavo, ki obeta biti zelo lepa. Škoda, da je za ta praznik še niso mogle izgotoviti. — Dobro misleči fantje dobrniške fare, za vse je še dosti prostora v družbi! Hitite pod novo zastavo!

Dole pri Litiji. Bolj tiho delamo na visokih Doleh. O kakih prireditvah ne morem poročati. Duh pa, ki oživlja družbo, je pa pravi: prejem sv. zakramentov dovoljen, dasi bi nadaljnje želje ne bile neupravičene, kljub neugodnim krajevnim razmeram. Z veseljem so se zavzele družabnice za misijone ter nabrale lepo vsoto 330 K za Misijonsko zvezo. Misijonski koledar so tudi marsikateri radi kupili. Gojimo tudi ljudsko petje, ki se posebno kaže prvo nedeljo v mesecu, ko družabnice pojo med molitveno uro in pri litanijah, ki jihujemo brez orgel. Pomanjkljivost pa, ki je ne smem prezreti, je premalo zanimanje za družbino glasilo. Število bi moralo rasti, ne padati.

Sv. Marjeta nižje Ptuja. 8. decembra smo imele slovesen sprejem 20 kandidatinj. Kruta smrt nam je lansko leto pobrala 13 vrlih Marijinih hčera; omožilo se jih je 11; izbrisanih je bilo 27. Sedaj šteje družba 363 članic. — »Bogoljubov« prihaja k nam okrog 140 izvodov, kar je sicer malo za toliko število družbenic. Dekleta, malo več zanimanja za lepo branje! Preteklo leto se je v naši cerkvi razdelilo nad 20.000 sv. obhajil; to število priča, da versko življenje v naši župniji lepo napreduje.

Iz Semiča. Odkar imamo novega g. voditelja, se je naša družba precej prenovila. Ustanovljeni so razni odseki, za katere nas 6. g. voditelj z vso požrtvovalnostjo vnamajo. Družba se je za več udov zmanjšala, kar je pa samo njej v korist in lepši razvoj. Pred kratkim se je tudi določevalo, naj bi imeli udje izobraževalnega društva sobano za skupne prireditve, igre. Pri tem jih je več nasproto-

valo g. voditelju, ko so odločno rekli, da ne puste, da igrajo dekleta in fantje skupaj. Res je sicer, da če hočejo dekleta in mladeniči priti skupaj, bodo iskali tudi drugih prilik, ne samo igre; toda to velja o slabih, že pokvarjenih. Za dobre bi bile pa igre z mešanimi vlogami, po mojem mnenju, bližnja priložnost v greh. Poskusi slamo približati ognju, če se ti ne bo vnela. Tako je tudi z našo pokvarjeno naravo. Mesto da bi dekleta hotele ena drugo prekašati v igrah, naj bi raje tekmovala za vsakdanje sv. obhajilo.

Kebeľ na Pohorju. Lepo število je vpisanih pri nas mladeničev v Marijino družbo. Ali, žal, veliko je še fantov, ki so prišli od vjakov domov pokvarjeni telesno, še bolj pa duševno. Ti nočejo poslušati besede božje, ostajajo med pridigo zunaj cerkve. Še slabše je v tem oziru pri dekletih. Ko pride nedelja, pridejo v cerkev nališpane in gizdave, se tam pod korom ustavijo, gledajo po fantih in šepetajo med seboj. Seveda to niso dekleta iz Marijine družbe. Kaj še! To so tiste izgubljene ovce, ki imajo svoje ponočne shode in dajejo drugim pohujšanje. Drage mladenke, izogibajte se takih deklet, ne občujte z njimi, ostanite zveste pod zastavo Marijino, da bodete drugim v zgled, sebi v čast in svojemu dušnemu pastirju v veselje!

Šmarje pri Jelšah. Naša Marijina družba pod skrbnim vodstvom g. kanonika veselo napreduje. Kot dober vrtnar si prizadevajo, da bi napravili iz družbe lep Marijin vrt. Pokaže se sicer včasih vmes tudi kakšna kopriva, gospod voditelj nekaj časa malo potrpijo, če pa ni poboljšanja, jo izpulijo in vržejo čez plot. V zadnjem času nam je nebeški vrtnar presadil 9 lepih rožic, pridnih družbenk, v nebeški raj. Marija Pelko, Marija Kokot in Barbara Šket so šle komaj 18 let stare k nebeškemu ženinu po plačilo. Zapustile so nas tudi Pišek Terezija, Marija Berglez in Ema Skale. Vse tri so bile goreče častilke presv. Srca Jezusovega ter so pristopale vsak dan k sv. obhajilu. Srečno in lahko smrt so imele Neža Anderluh, Marija Arzenšek in Julijana Jecl. Večino jih je umorila španska bolezen. — Dve: Orač Marijo in Marš Marijo smo poslali v zakon. Božji blagoslov in Marijino varstvo naj ju spremljata v novem stanu. — »Bogoljubov« imamo okoli 100. Misijonskih in Klaverjevih koledarjev smo razprodale okoli 200. Okoli 450 K pa smo v zadnjih tednih nabrale za Misijonsko zvezo.

Z Gorenjskega. Nedavno sem vprašala svojo prijateljico, družbenko iz Radovljice, kako je praznovala Veliko noč. »Prav prijetno je bilo,« mi je dejala, »plesale smo!»

Začudila sem se, saj iz družbe ne smejo plesati, in sem ji dejala: »Sramuj se, mar bi šla k litanijam, na tako velik praznik!« »Saj sem bila pri litanijah, sem šla šele iz cerkve plesat.« »To je pa še lepše,« sem ji rekla, »od blagoslova na plesiščel! Veš, dragi »Bogoljub«, da jim ni čisto nič za molitev in za družbo še manj! Zakaj se ne izbrišejo take, ki še družbenih pravil nočejo znati? Čudno tudi to, da ondi v Mar. družbi ne bere nobena družbenica »Bogoljuba«! Gotovo bi postale dekleta boljše, če bi ga čitale! To sem napisala, ker me boli, da tako žalijo dekleta, ki bi morale dajati nam dober zgled, Marijo.

Iz Čadrama. Ker je neki dopis s Štajarskega napravil štajarskim dekletom sramoto, bodi danes povedano kaj lepšega s Štajarskega. Zbiramo pod zastavo Marijino novih, mladih moči; zajemamo iz mesečnih naukov sv. zakramentov svežega navdušenja. Ustanovili smo tri odseke, obhajilnega, dobrodelnega, misijonskega, ki imajo namen privesti družbenice do samostojnega sodelovanja. V enem stavku je s tem izraženo vse družbeno delovanje. In vendar, iz koliko dejanj ljubezni, navdušenja in požrtvovalnosti sestojil! Kako ganljiv je tudi pokop rajnih družbenic, zares priča ljubezni, ki sega do groba. V celih trumah pristopijo družbenice pri pogrebni sv. maši k obhajilu v. dušni prid rajne in njeno krsto nesejo same do groba. Žal, da smo te vrste slovesnosti obhajali tolikrat v naši družbi! Deset družbenic sta nam ugrabili v najboljših letih španska bolezen in sušica. Kot prvo v letošnjem letu smo pa spremili h grobu Nežo Stopar, ki je umrla v 28. letu kot žrtev sušice. Bila je zgledna družbenica, ki bi delala čast vsaki družbi.

V Moravčah je za dvajsetletnico priredila Mar. družba na belo nedeljo spominsko slavnost, ki je sijajno uspela. Dekleta so uprizorile igro: »Na Marijinem srcu« s petjem in deklamacijo. Marijina družba je bila ustanovljena na belo nedeljo leta 1899. s približno 300 člani, vanjo je bilo do danes sprejetih nad 1000 udov.

Iz Cerklj ob Krki. Ni več našega dobrega gospoda župnika Antona Gabriča. Umrla so dne 18. aprila in se preselili k svojemu Bogu po plačilo, ki so ga zaslužili v obilni meri z vnetim delovanjem v naši župniji, posebe pa še v dekliški Marijini družbi dolgo dobo 27 let. Tihi in skromno so umrli, kakor je bilo tudi njihovo življenje tiho in skromno, kar izpričuje tudi to, da so si želeli v oporoki — lesen križ. Vse zunanje prilike so kazale, da naj izginejo tiho s sveta, a tudi njihov spomenik kmalu s pokopa-

lišča. Če bi se tudi to zgodilo v resnici, ne boste izginili, gospod župnik, nikdar iz naših hvaležnih src.

Hoče. Deset let že obstoja naša dekliška Marijina družba. Veliko dobrega je v fari storila. Krščanske hiše je takorekoč prenovila. Vkljub veliki fari šteje naša Mar. družba le okoli 150 družbenic. Lahko bi jih bilo vsaj 300 do 400. Družbenice morajo veliko nasprotovanja pretrpeti od drugih deklet, žal tudi od nekaterih mater, katere se bojijo, da bi njihovi otroci po družbi postali prepobožni. Žal imamo tudi mi, kakor povsod, nekaj kopriv, nad katerimi se nekateri spodtikajo, češ: takšne so družbenice. Tem bodi povedano: Kdor noče sodelovati po naukih Marijinih družb, ga ne more družba posvetiti. Zadnji čas se prav pridno oglašajo nanovo k družbi. Od 8. decembra 1917 jih je bilo sprejetih nanovo 59. Le tako naprej!

Trbovlje. Kratek pregled naše dekliške Marijine družbe: Rednih članic imamo 104. Pristopili sta v preteklem letu dve, poročili se dve, izključene iz družbe bile tri. Shode in skupna sv. obhajila imamo redno vsak mesec, seji predstojništva sta bili dve. Smrt nam je v minulem letu popolnoma prizanesla. Pač pa smo letos 17. aprila spremili k zadnjemu počitku eno najpridnejših družbenk — Marijo Umek. Želeli bi še več pravega ognja in otroške ljubezni do Marije.

Iz Loma. Od 10. do 14. aprila se je vršil v lomski župniji sv. misijon. Vodil ga je p. Emilijan Dovgan iz Nazarjev, Štajersko. Prekrasne pridige, ki smo se jih pridno udeleževali, so rodile obilo sadu. Vsi farani so prejeli sv. zakramente. En sad misijona je tudi ustanovitev tretjega reda. Nazadnje se je pa vršila ob krasnem vremenu procesija z Najsvetejšim. Na belo nedeljo, dne 27. aprila, se je vršil prvi slovesni sprejem deklet v Mar. družbo. Sprejetih je bilo po g. župniku 21 deklet v družbo. Malo sicer, a boljše malo, pa tiste dobre, kakor pa veliko, pa slabe vmes.

Spominjajte se umrlih!

Marija Kromar, Dolenjavas pri Ribnici. — Brelih Katarina, Berčič Frančiška, Žiri. — Oblak Neza, Ledine. — Frančiška Šilc, Marija Mihelič, Ivana Klun, Ivana Skrabec, Frančiška Klun, Uršula Dejak, Ribnica, Dolenjsko. — Frančiška Erjavac, Krškavas. — Marija Goltner, Rozalija Sagadin, Marija Vernik, Elizabeta Visočnik, Marija Tement, Marija Visočnik, Alojzija Rajsp, Hoče pri M. N. v m. p.l

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Neki oče za pravo spoznanje, mir pri hiši n ljubezen do žene in otrok. — Neka žena svojega pijančevanju vdanega moža. — Neka oseba za zdravje. — Marijina družbenica za vredno prejetanje sv. zakramentov ter gorečnost v molitvi. — Marijina družbenica za sv. čistost, potrpežljivost in molčečnost. — Neka oseba, da bi zamogla premagovati pogoste in zelo hude skušnjave zoper čistost ter za dar strahu božjega. — Neka oseba za bolj pogostno in vredno prejetanje sv. zakramentov, za večjo gorečnost v verskih zadevah ter da bi se stanovitno držala svoje obljube. — Neka oseba za blagoslov in mir pri hiši. — Marijina družbenica, da bi bila uslišana v neki zelo važni zadevi, za pomnožitev žive vere, za stanovitnost v sv. čistosti in za večjo gorečnost v molitvi. — Neka oseba, da bi zamogla premagovati hude skušnjave zoper sv. čistost. — Neka družina za zdravje in srečno zadnjo uro. — Neka oseba za dosego zaželjenega poklica. — Neka zelo bolna Marijina družbenica. — Oče sedmih otrok za zdravje, ako je božja volja. — Neka Marijina družbenica v posebno važni zadevi in svojega bolnega brata. — Neka oseba svojega brata, da bi opustil pijančevanje in preklinjevanje ter za hišni mir. — Sestra svoja dva brata, katerih eden se pogreša, drugi pa da bi zapustil grešno družbo. — Vse še ne uslišane prošnje.

ZAHVALE.

Zahvaljujejo se: M. H. presv. Srcu Jezusovemu, sv. Jožefu, sv. Antonu in dušam v vicah za pomoč v velikih zadregah in težavah. — M. Č. presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu ter sv. Blažu za prejetu pomoč in ozdravljenje. — Marjeta Birtič presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za pomoč v dušnem in telesnem oziru. — Uršula Ponikvar Lurški Materi božji, sv. Antonu Pad., sv. Frančišku Asiš., sv. Jožefu in sv. Roku za ozdravljenje in za uslišanje v neki važni zadevi. — H. M. presv. Srcu Jezusovemu in prečisti Devici za neko veliko milost.

Darovi.

Za odkup zamorskih otrok. Frančiška Oblak, Sv. Gregor, 100 K (ime: Frančišek in Frančiška); Bantan Koral, Dol pri Hrastniku, 180 K (ime: Janez, Ana, Marija); Berlec Marica, Podhruška, 30 K (ime: Alcizij); Požun Terezija, Zabukovje, 90 K (ime: Jožef); Reitz Marija in Dovjak Marija, učen, 3. razr. mešč. šole v Šmihelu pri Novem mestu, 60 K (ime: Angela, Marija, Alcizija, Zofija, Antonija, Cirila, Valentina, Terezija); župljani v Št. Jerneju 100 K (ime: Franc in Alojzij); Čas Andrej, št. Miklavž, 60 K (ime: Andrej); Šuler Simon, Legno, 25 K (ime: Simon).

Za odkup poganskih otrok. Bauman Magdalena, Varda, 30 K (ime: Jožef); Ratej Katika, Svetje, 25 K (ime: Marija); Makovec Neža, Studenec pri Sevnici, 30 K (deklica); Mihelčič Ivana, Sv. Helena, 25 K (ime: Marija).

Za krstni in botrinski dar. Elznik Jožef, Schlossberg, 50 K (ime: Mihael in Uršula); neimenovana 30 K (ime: Jožef).

Za kruh sv. Antona za Afriko, Kočevar Marija 200 K; Elznik Jožef, Schlossberg, 41 K; Körbler Marija 40 K.

Afrikanski misijoni. Dve neimenovani osebi 48 K; Knific Franc, Hrašče, 10 K; neimen., Loški potok, 30 K; Bajda Jadviga, Trbovlje, zbirka, 31 K; Avšič Martin, kaplan, Sv. Križ, p. Rog. Slatina, zbirka, 20 K.

Za misijone. Neimenovana 10 K; neimenovana 50 K; Marijina družba žen, št. Lenart, 38 K; Potočnik Marija 2 K.

Za revne misijone. Neimen. 20 K.

Za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda. Župni urad v Čemšeniku 196 K; neimenovan, Gradec, 15 K.

Klaverjeva družba. Knific Fr., Hrašče, 10 K. Za dejanje sv. Detinstva. Knific Fr., Hrašče, 10 K.

Lístnica.

J. F. Dominikank na Slovenskem ni. — T. D. To je preveč osebna zadeva; take ne spadajo v javnost; zahvalite se Bogu na tihem! Isto velja še o marsikateri drugi zahvali: preveč osebne reči, ki so za posameznika seveda velike važnosti, a javnosti ne zanimajo. — »Pesnikom.« Ta mesec je prišlo pesmi celo skladovnico; a komaj je katera za rabo. Ni vse pesem, kar je spisano v verzih. — G. F. P. Imate prav. O »znanju« bo treba enkrat spregovoriti v Bogoljubu bolj natančno, da ne bodo dekleta in fantje v zmoti na nobeno stran. Prosim, napišite Vi!

Ne nehajmo moliti za blagor ogrožene naše domovine! Zdi se, da v tem odločilnem času nismo molili s tisto resnobo in sveto silo, ki jo veliki trenutek zahteva. Ne nehajmo moliti! Seveda s popolno vdanostjo v voljo božjo, ki bolj vé, kako je prav, kakor mi!

Desetletnica Apostolstva sv. Cirila in Metoda.

Desetletnica.

Letos je minilo deset let, odkar se je Apostolstvo vpeljalo v ljubljanski škofiji. Špomaladi leta 1909 se je osnoval pripravljalni odbor; dne 12. junija 1909 so bila pravila potrjena od ljubljanskega škofa in imenovan škofijski odbor. V juliju istega leta so se že v velikem številu priglašali udje. Do konca prvega leta smo imeli že nad 3000 udov, naslednje leto že 10.000, potem 20.000 in leta 1914 že nad 25.000 udov samo v ljubljanski škofiji.

Iz ljubljanske škofije se je Apostolstvo leta 1910 in 1911 razširilo v vse večje arhaške škofije, tako da so sedaj Slovenci in Hrvati združeni v isti bratovščini, da s složnim delom in z združenimi molitvami delujejo za cerkveno zedinjenje naših ločenih vzhodnih bratov. Vseh udov v Jugoslaviji je nad 50.000. Še nobena misijonska bratovščina ni dosegla tolikega uspeha med Jugoslovani.

Za cerkveno zedinjenje je predvsem potrebna molitev. Zato se v ljubljanski škofiji razen bratovskih molitev udov moli prvo nedeljo julija vsako leto »ura molitve« v namen Apostolstva za zedinjenje vzhodne cerkve.

Molitve za cerkveno zedinjenje smo zbrali v lepem »Apostolskem molitveniku«. Ta molitvenik obsega vse navadne molitve, kakor drugi molitveniki. Vmes so lepe nove molitve iz vzhodnih cerkvenih očetov in iz vzhodnega bogoslužja. V molitveniku so tri lepe »ure molitve« za zedinjenje in za razširjanje svete vere. Ako se

te »ure molitve« komu zdé predolge, se lahko nekoliko krajšajo. V več župnijah so že molili iz našega molitvenika in so občudovali lepe nove molitve. Molitvenik se je že splošno priljubil, a želeti je, da bi se še bolj razširil. Vmolitveniku je ves potreben pouk o Apostolstvu in o pravoslavju. Nova pravila so na str. 255.

Letno poročilo.

V preteklem letu so se letni prispevki zelo zvišali; skupno znašajo 53.000 kron. Obenem se je razširil tudi delokrog Apostolstva. Ko se bodo uredile razmere, bodo ne samo na Balkanu (v Srbiji, Macedoniji, Bolgariji), ampak tudi v Rusiji, Ukrajini in Rumuniji ugodna tla za naše delovanje. Srbi sami želijo, da bi se med njimi širila misel cerkvenega zedinjenja. Zastopniki srbske cerkve so se izrekli, da želijo, naj bi se v Jugoslaviji zedinila katoliška in pravoslavna cerkev, da bi bili Jugoslovani tudi versko edini.

Ob desetletnici je Apostolstvo izdalo novo izdajo življenjepisa sv. Cirila in Metoda z dodatkom o slovanskem bogoslužju. Ta knjižica naj letos služi namesto letnega poročila; v knjižici so natisnjena nova pravila Apostolstva. Za ude bomo priložili še kratko letno poročilo na posebnem listku.

Med vojsko se je Apostolstvo v mnogih župnijah zanemarilo. Letos je čas, da se povsod zopet poživí. V mnogih župnijah deluje Apostolstvo zelo živahno; tako zlasti v Selcih, v Komendi, Škofji Loki, Trebnjem, Semiču i. dr. V Trebnjem je Marijina družba nabrala nad 3000 K za Apostolstvo;

v Selcih so nabrali nad 3500 K ter kupili nad 300 naših molitvenikov.

Nova pravila.

Z ozirom na nove razmere se je Apostolstvo sv. Cirila in Metoda samostojno uredilo. Cerkevno središče sicer še ostane na Velehradu, a v Jugoslaviji bo vse delovanje vodil samostojni jugoslovanski odbor, ki bo imel svoje središče v Ljubljani (za Slovenijo) in v Zagrebu (za Hrvate). Vrhutega se bo Apostolstvo razširilo tudi med Rusini, Angleži in Francozi ter bo središče vsega katoliškega delovanja za cerkevno zedinjenje.

Po novih pravilih plačujejo: a) redni udje po 20 vin. na mesec ali 2 K 40 vin. na leto; dosmrtni redni udje plačajo 200 K; b) ustanovniki plačajo 500 K; c) podporni udje plačajo, kolikor ravno morejo. Siromašni udje lahko pristopajo k Apostolstvu kot podporni udje z manjšimi zneski, a so kljub temu deležni vseh odpustkov.

Bratovska molitev in odpustki ostanejo kakor prej. Na podlagi novih pravil upamo dobiti še več odpustkov in milosti.

Poleg sprejemnih podobnic z novimi pravili bomo rabili še stare podobice.

Venci.

Redni udje so združeni v »vence« po 12 udov. Za te ude imamo posebne nabiralne pole. Ako udje plačujejo letno in ne mesečno, potem se za vence lahko rabijo tudi navadne nabiralne pole. Naj bi se venci vpeljali v vseh župnijah. Venci bodo glavno ogrodje vse naše organizacije.

Proslava sv. Cirila in Metoda.

Letos bomo prvičkrat popolnoma svobodno praznovali praznik naših apostolov sv. Cirila in Metoda. Zato naj se ta praznik praznuje kar najbolj slovesno. Letos je ob enem 1050 letnica Cirilove smrti in desetletnica Apostolstva.

V proslavo svetih slovanskih apostolov smo izdali lepo zbirko deklamacij in iger pod naslovom »Proslava sv. Cirila in Metoda«. Te deklamacije in igre so sestavljene zato, da se more tudi zunaj cerkve

širiti misel Apostolstva v naših družtvih in pri prireditvah Marijinih družb. Pri drugih narodih širijo misijonsko misel z misijonskimi prazniki. V tej knjigi smo zbrali vse gradivo za misijonski praznik cerkvene zedinjenja. Ena igra je za dečke, ena za mladeniče, ena pa za dekleta. Taka prireditev se lahko napravi za praznik sv. Cirila in Metoda ali pa ob kaki drugi priložnosti, morebiti za Brezmadežno Spočetje, ki je glavni praznik Apostolstva. V ta namen se lahko porabi tudi »Skrivnostna zaroka«, ki je spisana in izdana zato, da se po njej širi misel Apostolstva. Samo pod tem pogojem je dovoljena uprizoritev.

Letos se bo ob prazniku sv. Cirila in Metoda med Slovenci, Hrvati in Angleži zbiralo za katoliško cerkev sv. Cirila in Metoda v Belgradu; ta cerkev bo spomenik našega narodnega edinstva in opomin k cerkveni edinosti, katero sta oznanjala sveta apostola. Cerkev bo obenem nadškofijska cerkev za Srbijo.

Pred vsem pa priporočamo, da bi se ob tej priložnosti povsod poživilo in vpeljalo Apostolstvo, da bo tem večja družba molilcev za cerkevno zedinjenje, ki je zlasti sedaj važno ne samo za Jugoslavijo, ampak tudi za vso Evropo. Naj se v vseh župnijah moli v ta namen »ura molitve«, če mogoče, iz našega molitvenika. Prosimo Boga, da bi podelil naši domovini in drugim narodom sveto edinost in mir na priprošnjo Kraljice miru ter sv. Cirila in Metoda, velikih apostolov cerkvene edinosti, miru in pravičnosti.

Apostolski molitvenik je bratovski molitvenik udov Apostolstva sv. Cirila in Metoda. Ob enem je to prvi slovenski misijonski molitvenik z lepim poukom o apostolskem delovanju za cerkevno zedinjenje; prav zanimiv je pouk o pravoslavju in o verskih razlikah. Molitvenik obsega mnogo lepih novih molitev.

Življenje sv. Cirila in Metoda bi moral poznati vsak veren Slovenec. Lep življenjepis svetih slovanskih apostolov je izdalo Apostolstvo sv. Cirila in Metoda; v dodatku je pojasnjeno slovansko bogoslužje.

redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni; istim veseljna odveza; f) udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta. — Glede devetdnevnic glej 30. dan maja. Kdor jo je že opravil, jo lahko ponavlja in dobi iste odpustke.

11. Sreda. Sv. Barnaba. Popolni odpustek udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 8. dan.

13. Petek. Sv. Anton Padovanski. Popolni odpustek istim kakor 3. dan.

15. Nedelja. Presv. Trojica. Popolni odpustek tretjerednikom kakor 8. dan; istim veseljna odveza.

17. Ponedeljek. Zv. Pavel Buralis. Popolni odpustek onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

19. Četrtek. Presv. Rešnje Telo. 200 dni odpustka vsem vernikom, ki prejmejo sv. obhajilo in gredo za procesijo. — Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa eden danes ali v osmini pod pogoji kakor 5. dan; b) udom bratovščine za uboge duše v vicah; c) udom bratovščine sv. Družine; d) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente in obiščejo cerkev, v kateri je ustanovljena rožnovenska bratovščina; e) istim kakor 3. dan. — Tretjerednikom veseljna odveza.

20. Petek. Bl. Mihelina. Popolni odpustek istim kakor 3. dan.

21. Sobota. Sv. Alojzij. Popolni odpustek vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, obiščejo oltar, kjer se ta praznik obhaja, in molijo po namenu sv. očeta.

24. Torek. Sv. Janez Krstnik. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 5. dan; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom bratovščine preš. Srca Marijinega; d) udom družbe treznosti; e) tretjerednikom kakor 8. dan.

27. Petek. Presv. Srce Jezusovo. Popolni odpustek: a) vsem vernikom v cerkvah, kjer se obhaja praznik presv. Srca Jezusovega, pod navadnimi pogoji; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega danes ali prihodnjo nedeljo; c) udom apostolstva molitve; d) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; e) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 5. dan; f) istim kakor 3. dan. — Tretjerednikom veseljna odveza.

29. Nedelja, zadnja v mescu. Sv. Peter in Pavel. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 5. dan; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; spovednik more obisk cerkve spremeniti v kako drugo dobro delo; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom bratovščine za uboge duše v vicah danes ali v osmini; e) udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 8. dan;

f) tretjerednikom kakor 8. dan; istim veseljna odveza; g) vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

Darovi.

Upravništvu »Bogoljuba« so od 1. do 30. aprila došli darovi:

Za odkup poganskih otrok: Mihael Lamut, Žreče (za dečka: Mihael), 24 K; Marija Razdévšek, Gor. Ponikva (za dva dečka z imeni: Francišek), 100 K; Kunigunda Markus, Maribor (za deklico: Kunigunda), 60 K, ista (za dečka z imenom Jožef), 25 K; Terezija Jeglič, Maribor (za deklico: Terezija), 25 K; neimenovana iz Ljutomera, 25 K; zapuščina † Terezije Mulej, 30 K; neimenovana iz Črnomija (za deklico: Franciška), 25 K.

Za misijone: Mihael Lamut, Žreče, 6 K; J. Cuderman, župnik, Št. Lambert, 10 K; neimenovana iz Žirov, 92 K.

Za afrikanske misijone: Neimenovana iz Celja, 44 K; Jožefa Dečman, Braslovče, 50 K; zbirka pogrebcev na sedmini † Mar. Rajšp v Bačkovi, 60 K.

Za najpotrebnejše misijone: Zbirka tretjerednikov v Braslovčah, 138 K; Ivana Pristov, Horjulj, 10 K.

Za jugoslovanske misijone: Mariborski bogoslovci, 80 K; dekliška Mar. družba, Stari trg pri Raketku, 75 K; neimenovana iz Mozirja, 30 K.

Za kruh sv. Antona: Ivana Korošec, Žreče, 2 K; Marija Jež, Bukovica, 2 K; Marija Bricelj, Polhovgradec, 6 K; Miha Plemenitaš, Irje, 180 K; Terezija Mali, Bukovica, 6 K.

Za Misijonišče: Terez. Tavčar, Sv. Peter v Sav. dol., 50 K; M. Lunder, Slovenjigradec, 20 K; Maričana Slana, Maribor, 200 K; Franciška Slana, Maribor, 20 K; Marija Vižin, Maribor, 10 K; Ana Rihtar, Vrba, 40 K.

Za Dejanje sv. Detinstva: M. Lunder, Slovenjigradec, 20 K; Marijina družba v Celju, 46 K; šolarji na Vodcah in na Skaručini, 30 K; P. Pristov, Horjulj, 35 K.

Za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda: Neimenovana iz Visokega, 10 K; neimenovana iz Konjic, 80 K; župni urad Dolenjaves pri Ribnici, 33 K.

Za Vincencijev dom: župni urad Šmihel nad Pliberkom, 39 K.

Za Vincencijev Patronat: župni urad Dolenjaves pri Ribnici (za leto 1918.), 140 K.

Za Mašno zvezo: Iz Žirov: družina Vehar, Marjana Bogataj, Apolonija Gričić, Neža Primožič in † Jedert Rejec, vsaka po 10 K; † Marija Horvat, Dolenjaves, 4 K 80 vin.

Za oslepele slovenske vojake: župni urad Šmihel nad Pliberkom, 5 K; županstvo Bloke, 19 K 75 vin.

Za cerkev na sv. Višarjah: Dve neimenovani osebi iz Št. Jurija ob Taboru, 210 K; neimenovan, 2 K; P. Musi, Vransko, 10 K.

MIOMIRISNI CVJETICI

iz života siromaška Isukrstova sv. Franje Asižanina.

Upravo izašla knjiga puna ljepote, zabave i istine onako baš kakav je bio i naš sv. Franjo. Zato je ova knjiga naišla na veliki interes kod nas te evo doživila i treće izdanje. — Hrvati osjećaju mir is duše Franjine u njegovim sincima i zavoljili su ih; jer je sudbina naša vezana s njihovom. Zato su se već i prije kitili ovim cvijećima. — Izdala: 'Narodna knjižara' Zagreb, Ribnjak 6. Cijena K 4-50 i poštarina 90 fil.

Bogoljuba v vsako slovensko krščansko hišo!

Hčere dobrih družin

katere imajo samostanski poklic in se hočejo posvetiti božjemu Srcu Jezusovemu ter vzgoji ubogih zapuščenih otrok v misijonu v tu- in inozemstvu, se sprejmejo v karmeličanski samostan pod naslovom:

**Karmeličanke božjega Srca Jezusovega
Zagreb, Zaverska cesta 31, Hrvatsko.**

10 vinarjev

za dopisnico Vas stane moj cenik, ki se Vam pošlje na zahtevo zastoj. C. in kr. dvorni založnik **JAN KONRAD**, razpošiljalnica, **Brux št. 1994, Češko.** — I. britev iz srebro-jekla K 7—, 9—, 11—. Varnostni brivski aparati ponikljani K 7-50, dvorezna rezervna rezila tuc. 12 K., lase- in bradostrizniki K 26—, 28—. Pošilja se po poizetju ali predplačilu. Zamena dovoljena : : : ali denar nazaj. : : :

Ljudska posojilnica

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

v Ljubljani, v lastnem domu Miklošičeva cesta št. 6, za frančiškansko cerkvijo sprejema hranilne vloge vsak delavnik dopoldne od 8—1 in jih obrestuje po

➔ **2%** ➔

brez odbitka rentnega davka, katerega plačuje zavod sam za svoje vložnike, tako, da dobe le-ti od vsakih 100 kron čistih 2 kroni na leto.

Vloge v „Ljudski posojilnici“ so popolnoma varno naložene, ker posojilnica daje denar na varna posestva na deželi in v mestih.

„Ljudska posojilnica“ sprejema vloge tudi po pošti in daje za njih vplačilo na razpolago poštnih položnice. Sprejema tudi vloge na tekoči račun ter daje svojim zadružnikom posojila proti vknjižbi z amortizacijo ali brez nje, na osebni kredit (proti poroštvo) in zastavi vrednostnih papirjev. Meniče se eskomptujejo najbolje.

Rezervni zakladi znašajo nad en milijon kron.

Stanje hranilnih vlog je bilo koncem leta 1918 nad 40 milijonov kron.

„Ljudska posojilnica“ stoji pod neposrednim državnim nadzorstvom.